

Rudyard Kipling

På sju hav

(The Seven Seas). Översättning och inledning av Dan Andersson. Stockholm. Albert Bonniers förlag. 1918.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

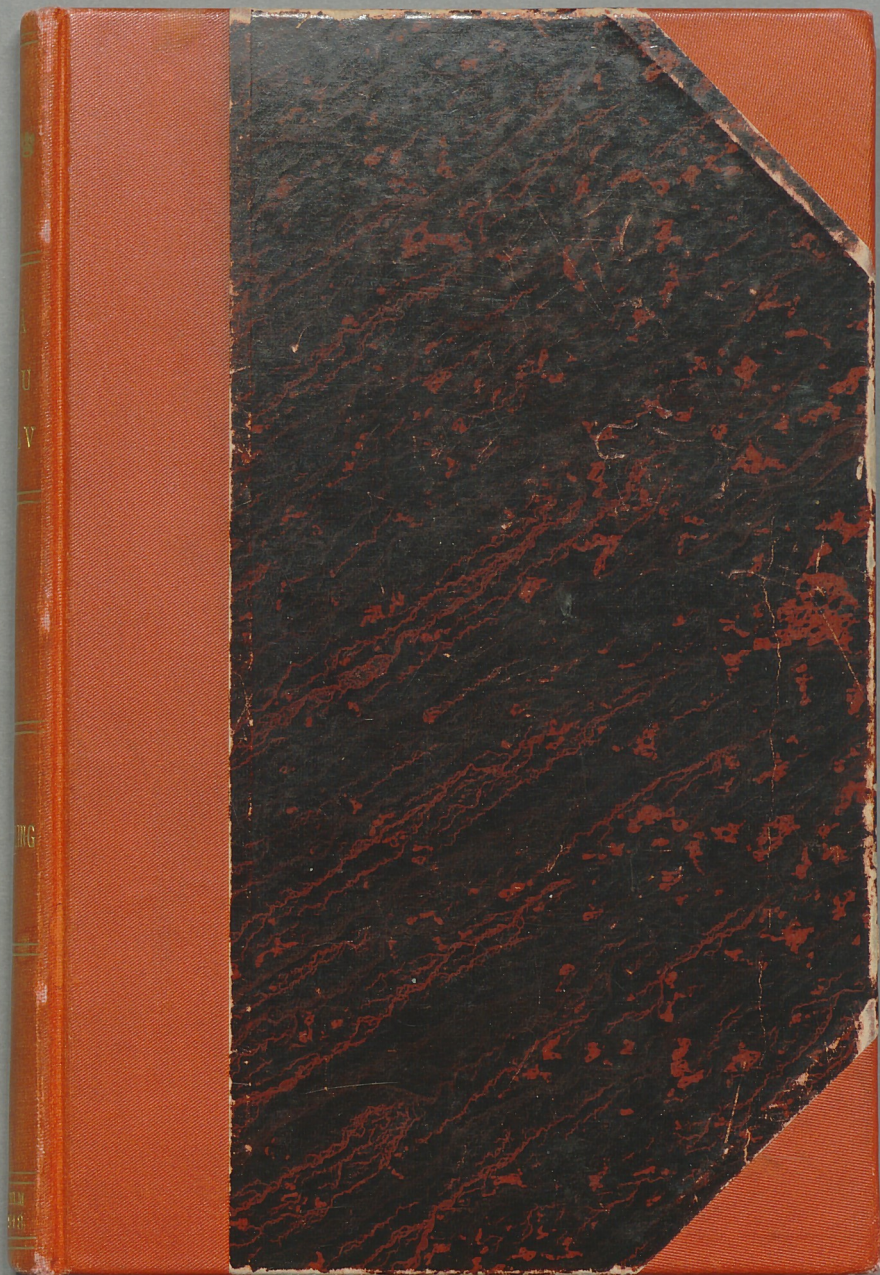
Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga begränsningar. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/KiplingR/titlar/PåSjuHav/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

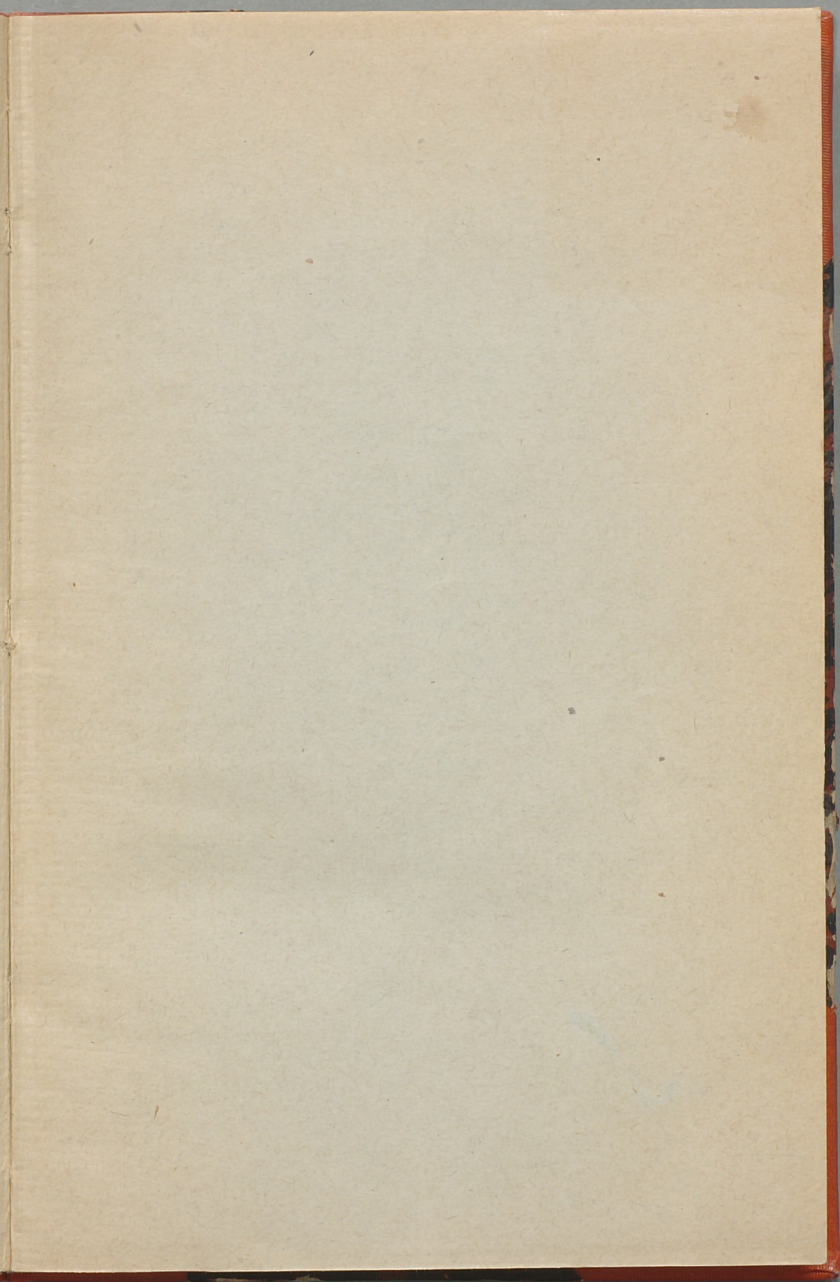
<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1654286-faksimil>

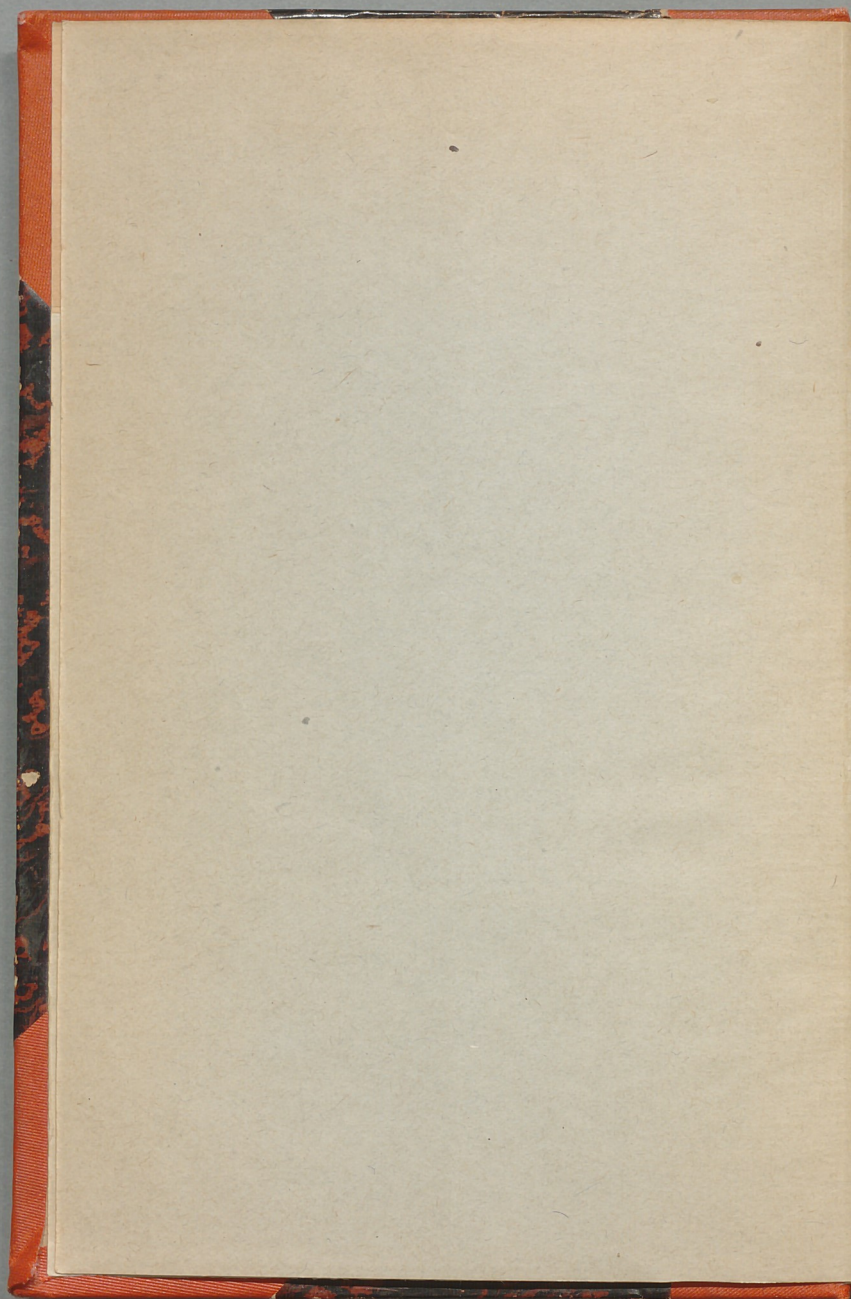

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Vitt.

Utl.

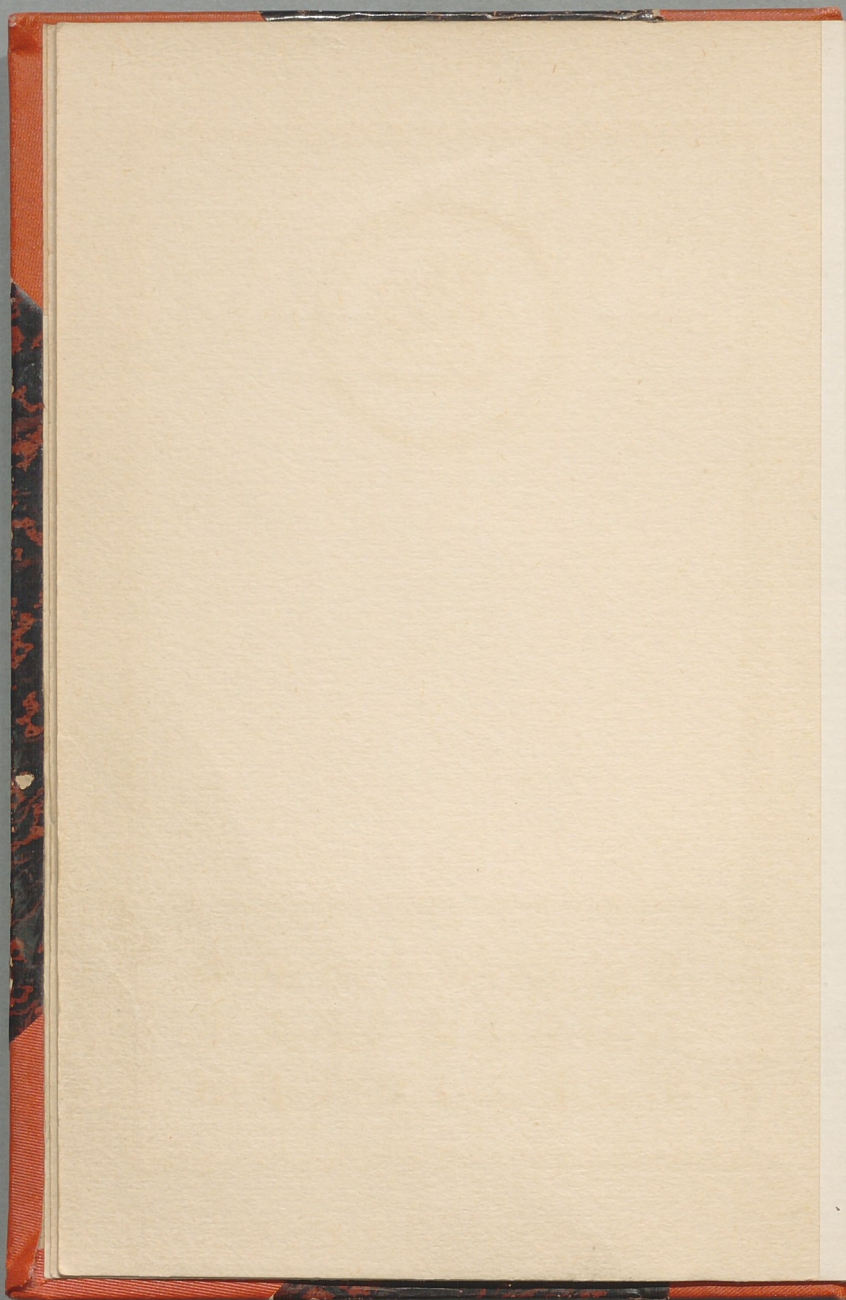

0

RUDYARD KIPLING
PÅ SJU HAV

(THE SEVEN SEAS)

B O N N I E R S
K L A S S I K E R
B I B L I O T E K

B O N N I E R S
K L A S S I K E R
B I B L I O T E K

BONNIFERS
KLAUSIKER
BIBLIOTHEK

RUDYARD KIPLING

PÅ SJU HAV

(THE SEVEN SEAS)

Översättning och inledning av
DAN ANDERSSON

Stockholm. Albert Bonniers förlag

RUDYARD KIPLING
PÅ SJU HAV

THE SEVEN SEAS

Översättning och inledning af

DAN ANDERSSON

Stockholm. Alb. Bonniers boktryckeri 1918.

Stockholm. Alb. Bonniers boktryckeri 1918.

Rudyard Kiplings högt berömda diktverk *The seven seas* utkom för något tiotal år sedan i sitt hemland som den tredje i ordningen av de föreliggande fem samlingarna *Departmental ditties*, *Barrackroom-ballads*, *The seven seas*, *The five nations* samt *Songs from books*.

Några av de smärre dikterna i *The seven seas*, med vilken här gjorts ett försök till svensk tolkning, ha ej medtagits, dels på grund av stora svårigheter vid den engelska slangens återgivande, dels på grund av dessa dikters rent lokala karaktär. Ett par, tre finnas förut på svenska av andra översättare.

Översättaren har i *The first chanty* och *The last chantey* återgivit ordet chantey med »visa». Chanteyn är en kort slagdänga med refräng, som sjunges av sjömän för att hålla jämn takt vid arbetet och får icke förväxlas med den vanliga sjömansvisan, som tillkommit och sjunges för nöjes skull. De flesta chanteys ha lärts muntligen från släktled till släktled och sällan uppskrivits eller tryckts, måhända mest på grund av deras för det mesta grovkorniga innehåll. Sången »Frankies Trade» i den till svenska översatta »*Rewards and*

Fairies» är ett exempel på den rena chantestilen. I *The seven seas* ha vi i dikten *Merchantmen* ett uttryck som direkt refererar sig till en ur-gammal chantey, nämligen där det är tal om att »betala paddy Doyle för stövlarna». Ursprungligen torde fader Doyle varit någon irländsk köpman, hos vilken sjömännen tillhandlat sig utrustning — på kredit. Så småningom har det gjorts en refräng av detta: sjömännen fick fara ändlösa vägar och slita mycket ont för att kunna betala sin utrustning. Mr W. B. Whall har i sin bok *Ships, Sea Songs and Shanties* återgivit originalet till just denna chantey:

To my way - - - a - - y - ay

Ah! We'll pay Paddy Doyle for his boots.

Dikten *M'Andrews Hymn* för oss in i en värld, där förklaringar för den oinvigde icke tjäna till mycket. »För att fullt kunna uppfatta denna dikt,» säger en engelsk kritiker, »vore det nödvändigt att den lästes i ett maskinrum å ett fartyg under det en erfaren maskinist förklarade de särskilda delarnas uppgift i maskinen.» Då den första gången publicerades i *Scribners Magazin* 1894 var den åtföljd av ett utdrag ur ett privat brev, vari det heter bl. a.:

»Den natten vi inlöpte sutto vi uppe från tolv till fyra med förste maskinisten, som ej heller kunde sova... sade att maskinerna kom honom att känna sig poetisk ibland och berättade mig saker ur sitt förflutna liv. Han föreföll vara en from

gammal kurre; men jag önskar jag känt honom tidigare under resan.» *

True Thomas sista kväde är byggd på den mera legendariska berättelsen om Thomas av Erceldoune, vilken uppgives ha levat på skotska gränsen på 1300-talet. Det heter att han en dag låg å Huntlie Bank och därvid fick besök av ingen mindre än älvdrottningen, härskande över ett rike beläget »varken i himmelen, paradiset, helvetet, skärselden eller jordens medelpunkt». Thomas satte sig upp bakom drottningen på hennes mjölkvita häst och red längs vägen till Älvland, där han av drottningen mottog ett äpple, efter vars ätande hans tunga aldrig mer skulle kunna ljuga. Om denna resa heter det i en ballad:

»For forty days and forty nights
He waded through red blood to the knee,
And he saw neither sun nor moon
But heard the roaring of the sea.

And till seven years were past and gone
True Thomas on earth was never seen.»

*

Kiplings kunskapsområde är så vidsträckt, att för honom ej tyckes finnas en gren av mänsklig strävan och id utforskad. Durand berättar om en ung ångbåtsmaskinist som gjort sig underrättad

* Ralph Durand, *A handbook to the poetry of R. K.*

om huruvida Kipling vore villig att ge instruktionskurser i maskinteknik, i vilket fall han fortast möjligt bad få bli hans elev. Det visade sig att maskinisten ej alls vetat vem Kipling var, utan kommit på idén genom att läsa *The Days work*. Och icke mindre i versen än i prosan visar Kipling denna förbluffande sakkunskap. Han rör sig med hinduernas mytologi lika säkert som med konstruktionen av en modern järnvägsbro. Han kan sin Homeros lika bra som sina skotska sjömän, och ofta binder han på ett förbluffande illustrativt sätt ihop forntid med nutid i sin dikt, som t. ex. *Banjons sång*:

Med mitt tinka-tinka-tinka-tinka-tink!

(Mig sägen, ädle herrar, säg fattas något än?)

Så jag binder samman världen, länk vid länk,
ja, från Delos över Limerick hem igen!

Som synes är det ingen lång väg för Kipling från ön där Artemis och Apollon föddes, till »den gröna ön» där det femradiga *limerickepigrammet* sett världen, och banjons sång vid öknens lägereld blir en sång om allt som sjungits och kämpats från avlägsnaste forntid till nutid.

*

Mycket litet har han i dessa dikter snuddat vid mannens och kvinnans problem. I stället är det det myllrande mänskliga arbetet i varje avlägsen vrå av jorden som får sin höga sång. På all mänsklig strävan ser han med så skarp och dock så kärleks-

full blick, att, när han besjunger vad han sett, själva stenarna få liv. I *The last chantey* har han i strofer som lysa och le av gott humör uttryckt hur slutligen även i själva himmelen sjömännen tröttna på overksamheten. Skola de sjunga för evigt i en »vindlös och glasblank frid?» Måste de ej efter en liten tid ropa till Herren att han tar igen de gyllne fioler och ger dem igen deras hav?

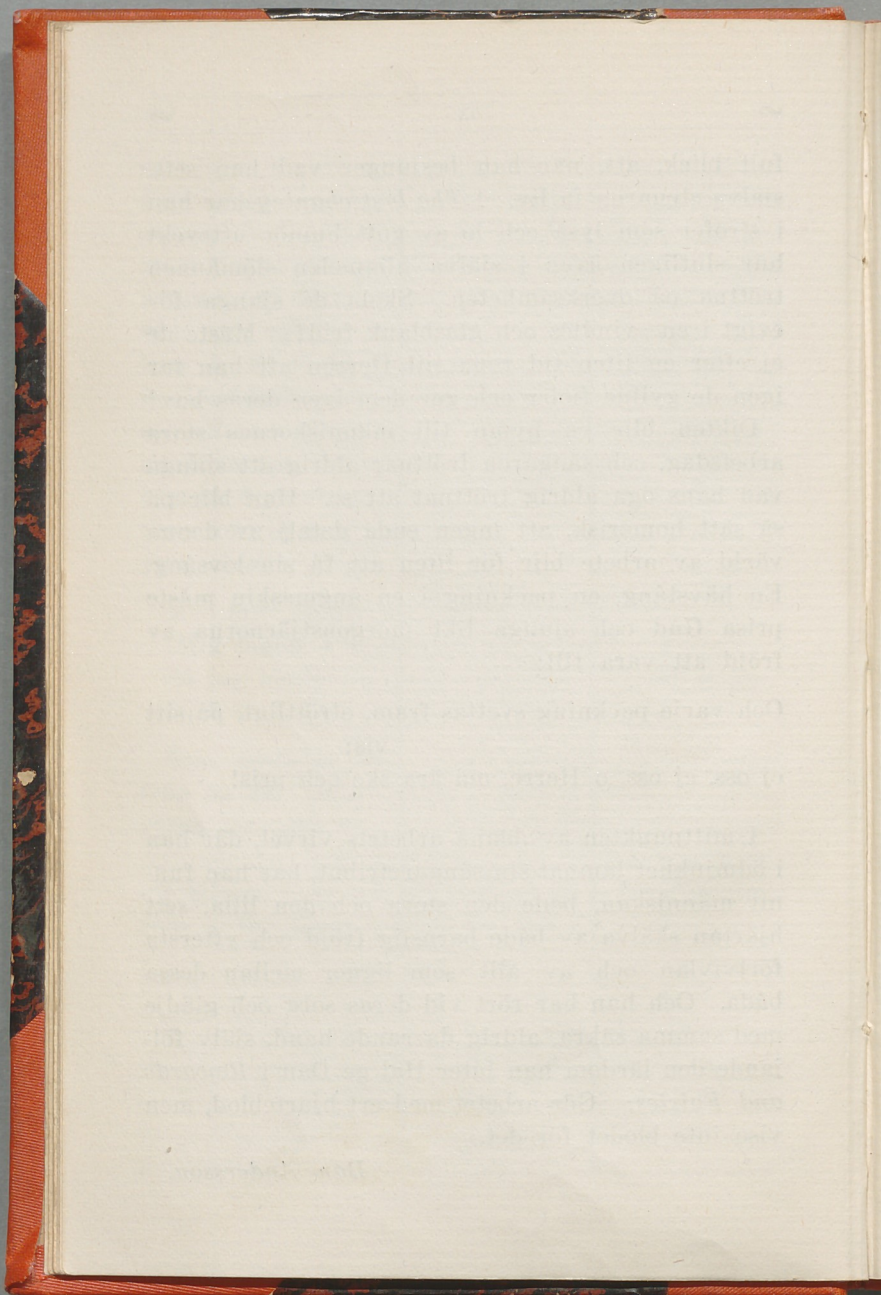
Dikten blir en hymn till människornas stora arbetsdag, och sångaren tröttnar aldrig att sjunga vad hans öga aldrig tröttnat att se. Han blir på så sätt homerisk, att ingen enda detalj av denna värld av arbete blir för liten att få sin lovsång. En hävstång, en packning i en ångmaskin måste prisa Gud och sjunga likt morgonstjärnorna av fröjd att vara till:

Och varje packning svettas fram, otröttligt, på sitt vis:

ej oss, ej oss, o Herre, må ära ske och pris!

I mittpunkten av denna arbetets virvel, där han i ödmjukhet lämnat sin sångaretribut, har han funnit människan, både den stora och den lilla, sett hjärtan skälva av både barnslig fröjd och yttersta förtvivlan och av allt som ligger mellan dessa båda. Och han har rört vid deras sorg och glädje med samma säkra, aldrig darrande hand, själv följande den lärdom han låter Hal ge Dan i *Rewards and Fairies*: »Gör arbetet med ert hjärteblod, men visa inte blodet för det.»

Dan Andersson.

PÅ SJU HAV

PA 312 HAY

EN SÅNG OM DE ENGELSKE.

Ljuv är vår lott och god vår arvedel!
Ödmjuken er, mitt folk, med fruktan fröjden er!
Ty den allra Högstes hand
gjort djupen som torra land,
har banat er en färdeväg till jordens ändar ner.

Ja, fast vi syndat och vänt bort ifrån rättfärdighet,
fast djupt i all förnedring vi fläckade vår skrud,
o, rädens icke I,
fast vilse leddes vi
av onda givare av råd — de dömas blott av Gud.

Håll ut i tron som våra fäder oss beseglat ha
och sjunk ej kraftlöst vis i drömmar ner!
Giv Gud i denna värld
ditt hjärta och ditt svärd!
Blott då av dina barn en gång begär han trefallt
mer.

Håll lagen — och till lydnad blott var snar!
Rensa ditt land från synd — bygg väg, giv vadet
bro!

Se till att alla må
få skörda där de så,
och genom fred bland folken visa Gud din tro.

Hör nu en sång med brutna mellanspel,
en sång med liten konst, med nötta, nakna ord!
Som sångarn, intet värd,
att sjunga vart beskärd,
som han den hört och rörts av, kring ändarna av
vår jord.

* * *

KUSTFYRARNA.

Våra pannor höljas av skum och vi ha tång kring
våra knän,
våra länder sköljas av sjöarna, som vita rulla hän.
Från klippor och rev och uddar, över sund och vikar
blå
se Englands tusen strandljus, hur Englands fartyg
gå.

I varma och ändlösa nätter, på slätter utan slut,
när Kanalen vrålar i storm och vid sirenernas gälla
tjut.
Likt fåren som beta bakom oss vi känna var häls-
ning till oss:
i dagsljus doppende flagga, i natten raketerernas
bloss.

Vi bygga en bro genom mörkret till rodermannen
på sjön,
och be honom varsna skenet som väckt hans hustru
till bön.
Med blanka men dimhöljda ögon vi länka med
band av ljus
den älskande slungad ur sjöarnas fradga med mön
i grändens hus.

Vi hälsa var flyende clipperbåt som bärgar Söderns
ull,
vi varna de krälände tankarna från Bremen, Leith
och Hull.
För en var av dem i farans stund våra ögon visa vi,
för de vita väldiga örlogsskepp och valare från
Dundee.

Kom upp, kom in från östan, från dagningens
väktaretern!
Kom hit, kom in från sydvart, ni bruna av Kap
Horn!
Ni skyttlar i en konungs väv, som binda strand vid
strand,
ty Englands kustfyrbåkar, de välkomna er i land.

Gå — skynda upp kanalen, med borden vita av
skum!
Gå — gå ni in till London med fat och fulla rum!
Om herradöme de tala där, så skynda er och säg,
att Englands tusen kustljus, de visade er på väg.

* * *

DE DÖDAS SÅNG.

Hören de dödas sång — från bergen i midnatt-
solen —
från dem som vid plundrade slädar sovande stirra
mot polen.
Sången från döda i söder, där benen av hästarna
blänka,
där spårande rovdjur snyfta i den torkade flodens
sänka.

Sången från döda i öst — där ruttnande djungler
mumla,
där aphanen skäller i skrevan — i gräsen där buff-
larna tumla.
Sången från döda i väster — i öknar där snön be-
drog dem,
där hungriga järven i flock tumlade fram och slog
dem.
Hören de dödas sång!

I.

Vi voro stora drömmare i de myllrande städer grå,
bortom fjärran synrand längtade vi, där de främ-
mande vägar gå.

I viskande, lockande drömmar, som gjorde oss fär-
den lätt,
blev anden, som ej är en människas, oss given att
leda oss rätt.
Och som tjuren — och som hjorten — från flock
som betar i frid,
med tro som de späda barnen vi gingo till dödens
strid.
Slut tog veden — slut tog vattnet — ej fanns källa,
träsk eller sjö,
med tro som de späda barnen vi lade oss ned att dö.

Följen efter — plantans rot fått vårt blod för dagg
och fukt,
och ur knoppen vaknar blomman och skall mogna
snart till frukt.
Följen efter — se, vi vänta, där vi vilsna gav upp
vår kamp,
på ljudet av många fotsteg och på fienders tysta
tramp.

II.

Vi ha matat vårt hav i tusen år,
och det ropar hungrigt än,
fast det gick ej en våg där vågor gå,
som ej bar våra döda män.
Vår bästa lott bland tång vi sått,
där korp och haj den tog —
om herradöme kan köpas med blod,
vid Gud, vi betalat nog.

Det gick aldrig en flod mot land, som ej gav,
som gåva en köl av vår hand.
Det går aldrig en ebb mot bullrande hav,
som ej lämnar de döda i land,
som ej bäddar åt dem på den öde sand,

från syd till Nordsjöns salt.
Om herradöme kan köpas med blod,
om herradöme kan köpas med blod,
o, Gud, vi betalat allt!

Vi må föda vårt hav i tusen år:
vårt ödes och äras sak,
om det gällde att segla *Golden Hind*,
eller tidvattnets sista vrak.
Eller vraket som ligger på spottande rev,
i den spökande mareldens sken —
om herradöme kan köpas med blod,
om herradöme kan köpas med blod,
om herradöme kan köpas med blod,
vi betalat för längesen!

* * *

DJUPHAVSKABLARNA.

Över oss det murknande vraket, sin oljiga mylla sår,
där havets vita, blinda orm, över yttersta mörkret
rår.

Där når ej ljud eller eko till djupens öknar fram,
där de pansrade kablarna krypa över djuphavs-
dalarnas slam.

Här vid jordens hjärta, här på jordens revben grå,
ord och ord av människor knäppa, smatträ och slå.
Sorg, varning, vinning och jubel, sändas och tagas
emot,
ty en makt stör havets stilla frid, en makt utan
hand eller fot.

De ha dräpt sin herre Tiden, och gett liv åt tidlöst
grus,
och de trycka varandras händer en mil nedom
solens ljus.
Över ljuslös gyttja de talat, och det stora undret
har skett,
ett nytt ord ilar emellan dem: »Vi två, vi må vara
till ett!»

STÄDERNAS SÅNG.

Bombay.

Kungars morgongåva och kunglig är jag,
med skatter rika som havets sand.
Tusen kvarnar bullra i mig, där jag samlar
mitt folk från alla land.

Calcutta.

Mig sjökaptenen älskat, floden byggt,
till kungars död min rikdom varit skuld.
Hell, moder, Asien är jag, byggd på slam,
döden i händerna, och guld!

Madras.

Clive kysste mina ögon, panna och min mun
med underbara kyssar, så att jag
begröntes framför drottningar — en grånad dam,
som ruvar minnen från mitt ryktes dag.

Rangoon.

Hell, moder, kalla de mig rik i handel?
Mig rör det icke, blott jag hör var ton
från rakad präst — och älskarna i silke
i mörkret skratta bakom Shwe Dagon.

Singapore.

Min hjälp att du må fjärran hamnar hinna.
När bristen skrämt, jag fyller den.
Den andra dörren till all världens handel
är min, att öppna eller slå igen.

Halifax.

Min skyddsvakt genom dimman plöjer väg.
Vid jungfruliga skansar vilar jag.
För Nordens ära står jag troget vakt,
sömlös, beslöjad, natt och dag.

Quebec och Montreal.

Fred blev vår del. Dock hörde vi en viskning,
dåraaktig och halvt hotfull och halvt skämt.
Nu vaka vi och minnas tunga strider,
och vänta utan fruktan dem oss aldrig skrämt.

Viktoria.

Från öst och väst har budet gått,
tills väst blev öst vid ändlöst blått.
Från öst till väst är kedjan prövad, stark,
var länk den äkta klangen fått.

Kapstaden.

Hell! Knyckt och bytt ur hand i hand,
i hedar, fjäll och furor klädd,
jag drömmer om ett välde och ett land,
från Kairo till Lions Head.

Melbourne.

Ej fruktan eller gunst mig vann en boplatz, som
i vattenbrist och guldtörst byggdes opp.
Högröstad, vild, som flodtidstormens lek,
som piskar hårt mitt hamninlopp.

Sydney.

I gott jag vänt den synd mig en gång födde,
betvingat starka viljor, lärt dem mod.
Vid mina fötter vilar framtids framgång,
de heta landens rodnad i mitt blod.

Brisbane.

Nordens familj inunder Söderns sky.
För härskares behov ett välde skapar jag.
Som drottning över alla land,
helt visst jag reser mig en dag.

Hobart.

Mig kärlek fann och hat åt plågan vigde —
jag rensades från ont, för mina spädas skull.
Att ärligt sträva har mig Herren lämnat,
av ro och hugnad full.

Auckland.

Sist, ensam, avskild, utsökt, älskligast,
på mig den evigt lika årstid ler.
Att män gå sökande lycksalighetens ö,
uti vår grönska ingen undrar mer.

ENGLANDS SVAR.

Hell er, folk av mitt blod, som ej hellre välsigna än
banna,

ej på befallning från mänskor vanda att lyssna och
stanna,

kött av det kött jag fött och ben av de ben jag bar,
är er kraft som sönerns blir, er stränghet som
fädernas var.

Djupare är än allt liv vår kärlek, vårt tal utan
list och svek,

hälsa vi ock ej varandra så ofta med famntag och
smek.

Än är min kraft ej förrunnen och armen min är
ej vek.

Än mina spenar ej vissnat fast liv åt tusen jag gav!
Se, jag berett eder plats och öppnat dörrarna vida,
att vi må samlas och tala, fylkade sida vid sida —
vakter av yttersta gränsland, herrar av fjärmaste
hav!

Talen till den som er burit, talen med grånad moder,
talen ock fritt till varandra, broder till lyssnande
broder,

en om rasens stolthet och en om välgång åt alla.

Även ett löfte vi ge: tills de sista av oss äro kalla,
veta jag skall att er styrka är min och min väl-
färd eder.

Och att tills domedagsnatt över haven och jorden
sig breder,

fast må det stånda, vårt hus, att dess pelare icke
må falla.

Drag nu den tredubbla knut fast på det niodubbla
band! —

Lag som I stiften skall vara lag för er barndoms
land.

En för den nakna slätten och en för den blommande
heden,

en för söderns ginst och en för lönnväxta leden.

Därför att moder jag kallas av barn i söder och
nord.

Talen till fränderna alla, med få och rättframma
ord!

Alltefter engelsk sed — nu vacklen ej på er stig,
sviken ej skymtat mål och icke åt halvhetens
tvekan er vig!

Hållen i verket ut, säkra vid penna och svärd,
barn eller gudar ej, men män i männernas värld!

* * *

DEN FÖRSTA VISAN.

Min var kvinnan, jag tog, i mörkret min hand henne
drog förstummad från lägret, höll och band henne.
Hett följde stammen vårt spår, förrn det åtrådda
hände,
hörande hennes skratt genom dunklet, kärlek jag
kände.

Snabbt genom snåren gick flykten — ensamheten
förvärrade,
få voro männen mina och fjärran och floden spär-
rade:
Dottern av Havet, stark och svällande, mulen. —
Flämtande bidde vi döden — tjuv och stulen.

Dock förrn de mött min lans, hållen i seniga
handen,
lätt sprang hon ut på en stock, flytande nära
stranden.
Hållande högt och vitt klädnadens hindrande hudar,
högt om frälsning ur faran bad hon till vädrens
gudar.

Liv fick trädet vid bönen — hän genom natten,
utterlikt gled det från banken, ut mot fullare vatten.
Långt bakom oss föllo yxorna, glimmande, tunga,
fruktan föll över mig, dock — hörde jag kvinnan
sjunga.

Lågt låg landet bakom oss, endast det blåa vi sågo,
över oss gudarnas golv ljuslösa lågo.

Viskning hördes ej, ljud av rop eller dödande,
till dess ljuset lyste oss, växande, glödande.

Ty han steg upp från sin tron, flammande, leende,
Han, betvingaren, Solen, nu uppenbarad för seende.
Ja, ej en mil från vårt bländade skumma öga,
ut genom världarnas port gick den väldiga, höga.

Detta vi sågo: urkällan till elden klara,
när guden befallde vårt träd att tillbaka fara.
Då till land vi lämnat orädda foro vi,
tillbaka till fienden fördes vi — helgade voro vi.

Kvinnor som följt sina män, när man oss jagade,
barn, som man lovat vårt kött, gräto och klagade.
Hårt över skälvande nackar orädda foro vi,
präst och prästinna av dagningen, heliga voro vi!

* * *

DEN SISTA VISAN.

Detta talade Herren i valven till Cherubim,
kallande änglar och själar, efter rang han en gång
gav:

»Si, jorden förgjorde jag
i röken av domedag,
att mitt ord må fullbordat vara, låt oss samla upp
vårt hav.»

Högt sjöngo själar av glada, glada sjömän:
»Må pesten ta orkanen som bäddat vår våta grav!
Förbi är strid och död,
ty Herren sett djupens nöd —
våra ben må ur våta gravarna gå, när Herren tar
bort sitt hav.»

Då sade Judas' själ, han, som förrått sin Gud:
»O, Herre, har du glömt det löfte du mig gav,
hur en gång varje år
jag i vågen svalka får —
och du tar bort min nådedag, om du tar bort ditt
hav.»

Då sade stormens ande till stormens herre och Gud:
(Han som larmar högre än åskan när han svänger
sin mulna stav.)
»Jag har vakten natt och dag
över djupens under, jag,
och du tar bort min ära, om du samlar upp ditt
hav.»

Högt sjöngo själar av glada, glada sjömän:

»Nej, vi äro ett hetsigt släkte, oss vreden orden gav.

Om det fartyg som vi förde

ditt hav i storm förstörde

är vi barn att vi skulle yrka på hämd emot ditt
hav?»

Då talade själar av slavar som män kastat över-
bord:

»Fångna i herrars skepp vi längtade till vår grav.

Men stark till frälsning var din arm,

sövde oss vid havets barm,

och vi sov tills ditt trumpetskall rev itu ditt gamla
hav.»

Då ropade aposteln Paulus' själ till Gud:

»Si, vi najade ett skepp

som gick nära nog i kvav.

Det var fjorton tjog av män, som då tackade him-
melen,

när de lärde din makt och härlighet under Malta
på ditt hav.»

Högt sjöngo själar av glada, glada sjömän:

Fingrande gamla harporna Herren en gång dem
gav:

»Våra tjäriga tummar vi knäckt,

och tonen är något spräckt —

får vi ta en djuphavsvisa som sjömän göra på
hav?»

Sjöfarares själar då talade detta;

(Fjättrade till hand och fot för röda, röda brott):

»Se, i kedjorna vi le

över Spaniens sorg och ve —

nu sänk eller höj eller drick ditt hav, vi, dess herrar,
må lika gott.»

Då sade anden av en åldrad Grönlandsguvernör,
han, som åt Dundees * valare sina order gav:

»Å, det blänkande vita dis,
bland valar på drivande is —
ska nu alla förgås i lättja som ha tumlat i ditt
hav?»

Högt sjöngo själar av glada, glada sjömän,
ropande: »Här under himmelen blir föga att leva
av.

Ska vi sjunga till evig tid
i en glasblank vindlös frid —
ta igen dina gyllne fioler och ge oss igen vårt
hav!»

Då hörde Herren dem och kallade havet in,
och stakade eviga gränser för den gamla väldiga
grav.

På det de som ej trivas gott
med att prisa Gud efter mått,
de må ta plats på fartyg och tjäna på Herrens hav.

*Snö, storm och moln skall aldrig från dess anlet fly,
ej dansande skum, ej is och snokande mås.*

*Alla goda fartyg få
till Herrens ära gå,
som hörde de galna sjömäns bön, och ej lät havet
förgås.*

* * *

* Dundee är den hamn från vilken de flesta engelska valfångare
avgå. Ö. a.

HANDELSFARTYG.

Kung Salomo samlade skatter,
ty hans hjärta behagade dem.
Med påfåglar, apor och elfenben,
gick Tarsis-flottan hem.
Och cedrar ifrån Libanon,
dem Hiram flottade ned —
men vi äro bara båtar
ur Londondockornas led.

Vi bringa ej guld i tackor,
ej kryddor och dyrbar sten,
men det vi ha, ha vi samlat
med svett och värkande ben.
Det flammar bakom tropikerna,
och på packis i frostens spår,
det spel om livet i varje vind,
som mellan dem båda går.

Och somt ha vi skaffat på byte,
och somt genom köp vi fått;
och somt ha vi ridderligt friat oss till,
med pikar och mörsareshott.
Vid midnatt mitthavsmöten,
enligt gammal och broderlig sed,
att »hjälpa» * den hemåtgående,
när en fot för djupt den red.

* Sjöroveri under förevändning att biträda ett för djupt lastat fartyg. Ö. a.

I lek av bistra väder
vi fått ärr och djupa sår,
från bottenbultar och kölsvin
till sviktande förmastrår.
Sex bullrande oceaner
ha burit bort våra lik,
våra skansar i gamla Baltic,
våra bommar i Mossels vik.

Vi gled o med nöd från Texel,
med lasten blött av sjön,
och Valparaisos nordan
oss jagade, kall som snön.
Vi spärrades bakom Crossets,
bakom Sydpolens betar av snö,
vi rullade djupt och länge
i Agulhas förskräckliga sjö.

Och utanför alla sjökort
vi gingo där ingen gått,
och sågo strandljus lysa
på öar ingen nått.
Vårt hår sig reste i undran,
men när natten tagit slut,
mot landlöst blått och vindvart
i solen vi dansade ut.

De »främmande» foro bredvid oss
och bragte oss ofärd på,
och marelden antrade borden
och satt på luckor och rå.
Tills tvärs genom röd tornado,
som slog envar av oss blind,
vi sågo Holländarn plöja,
fullbrassad, rakt mot vind.

Vi hörde Midnattsmannen
 kalla ur djupens grav.
 Å — tre gånger hörde vi Simmaren,
 som aldrig kan drunkna i hav.
 Mot frusna segel och gårding
 drev slaskskyn regnvåt snö,
 när i sällskap med dem, vi ej kände,
 vi passerade Spökenas ö.

Och i norr bland mörka bankar,
 ett stenkast från oss kom
 den svarta tysta skonaren,
 som valare viska om.
 Ty nedför en skräckmörk isdal,
 som öppnades vik för vik,
 vi sågo den döde Hudson
 gå nordväst med sina lik.

Så skickade sig Guds hav med oss,
 under nattliga åskande skyn.
 Så stodo hans tecken och under
 som nakna för vår syn.
 Men vi voro dock på hemväg,
 med vår vinst och vår förlust,
 de försvunno bakom oss i natten,
 när vi nådde vårt hemlands kust.

Låt gå, låt gå vårt ankare,
 nu blygs vårt hjärta blott;
 att föra så ringa gåva hem,
 vi, som hela havet fått!
 Låt gå vårt stora bogankare!
 Å, dårar vi voro envar!
 Det sämsta vi lastat med möda stor,
 det bästa är ännu kvar!

Kustlånga och tvärs över haven — runt jorden till-
baka igen,
ej skall vinden fela, ej skall handeln gå ned.
Storsegel — stormsegel — brassa fullt och gå igen —
och allt för att föra en last upp till Londondockornas
led!

* * *

M'ANDREWS HYMN.

Du skapat denna undre värld, o, Herre, lik en
 dröm,
 mig tiden lärt att ta den så, i motvind, storm och
 ström.
 Från kopplingsflens till spindelgejd jag ser Din
 hand, o, Gud.
 Var blanknött stålarm tar vart steg, o, Herre, på
 ditt bud —
 som gjuten av en John Calvin, att sakta, väldigt
 slå —
 å, läser jag i ugnens glöd mitt *Institutio*?
 Jag får ej sömnens ro i natt för gamla sjuka ben,
 jag stannar midnattstimmen här, med Gud och er
 allen,
 ni pannor, som i nitti dygn av fläng och slit och
 ränn
 kring alla jordens gamla hav nu skramla hem igen.
 För mycket, nästan, skramla ni och knaka an och
 av,
 men ursäkt mer än nog är tretti tusen mil på hav...
 Fin, klar och mörk, en fullmätt bris, och Ushant
 långt förbi —
 och Ferguson avlöser Hay — i natt får vi stå i —
 tre knop, för fruns i Plymouth skull, nu redan,
 ökar han,
 jaha, en — två och — tre — och ingen väl kan
 klandra hennes man?

Om långsamt eller snabbt i hamn, dock ingen vän-
tar mig,
o, Gud, på tretti långa år, sen Elsie gick till
Dig.
Det året *Sarah Sands* brann ned — o, färder, vi ha
gjort!
Från Govan — Parkhead — Maryhill, till mynnin-
gen av Forth!
Nu — styrelsen är artig nog — Sir Kennet kanske
ler:
»Go mornn, M'Andrews, och hur känns er köl i dag
— sitt ner!»
Tar fel, som jämt, på fartygsspråk — men dricker
jag, som sist
mitt vin med tre baroner, jag, en gammal maskinist,
som startade som eldarpojk när ångans kurs var
låg —
jag minnes, hur vi lagade ett sprucket rör med
tåg!
Och tio pund var trycket då — åj åj, min värld, vad
fart!
Och nu — här visa mätarna etthundrafemti
klart!
Vi får väl ångturbinen snart, och kanske tretti
knop —
Vi krypa uppåt — större kraft, och vikten minskas
hop —
tretti och mer — vad jag har sett att fartygs-
snillet kan,
ger mig ej tvivel på maskin', men mannen — hur
blir han?
I millioner steg av mil, han mäter havets stig,
men huru fjärran är han dock, o, Herre ej från
dig!
Som är oss nära natt och dag. Du minnes den
tyfon,
som kom kapten' att sparka in salongens glas med
skon?

Då var det svårt nog för en var, att klara rullnin-
 gen —
 det slog mig mot ett rödhett golv — jag bär på
 ärren än.
 Ärr! Jag har djupare än så — och nu, när allt
 går väl,
 mitt gamla onda går igen, djupt i min mörka själ.
 Och femti år av idel synd på dina hav ha gått,
 ett vart ett eko i min själ — förlåt oss våra brott!
 Som när var natt jag kom på däck med avunds-
 blick och såg,
 de älskande som flämtade emellan stag och tåg.
 Min bågare med synd jag fyllt, i hamn så mången
 gång,
 döm icke mina felsteg, du, vid Gaystreet i Hong-
 kong!
 De timmar som jag slösat bort — stryk ut dem du,
 av nåd —
 vid numro nio, Harrigans och Reddick och Grant
 Road!
 Och värst av allt — min stora synd — jag unga,
 vilda skarn —
 jag var blott tjugufyra år — du dömer ej ett barn?
 Jag såg då först tropikerna — ny frukt, ny luft,
 nytt blod —
 att satan lurade bakom, jag ej, blind av din sol,
 förstod.
 Var dag, teatergrann och glad flöt kusten för vår
 syn,
 var natt den milda stjärnan log från sammetsmörka
 skyn. —
 I hamn liksom ett bländat barn, var gata upp och
 ner:
 En fåne grinande i dröm åt varje sak han ser.
 Med käpp av snidad bambu — och kram förutan
 slut.
 Jag fyllde kojen min med skräp, som skepparn
 kastat ut.

Tills vid Sumbava sjöng en bris, som kom från
 blommigt land,
 mjölkvarm av kryddoft, frukt och blom: »M'Andrew
 var en man!»
 Klar, låg och lugn, bestämd, som bud av andar
 sänt,
 blott läggande sin fakta klar, högt över argument:
 »En glupsken ulv är mor dins Gud, din egen skugga
 lik,
 av präster gjord, som grubblat bort sitt vett på
 himmelrik!
 Han göres mest vid Broomielaw, av Glasgowluft
 och lort —
 en svartsjuk, högfärdsfull fetisch, som bara ont har
 gjort!
 Nu kom med oss och känn den Gud, som livets fröjd
 oss gav,
 och till din Gud gå icke mer och kyss hans heta stav!
 Vår Gud, han stryper ej på lek, och dödar ej till
 tröst,
 men sväller i var kokosnöt och i kvinnans mogna
 bröst.»

Där var det tyst — ej mer ett ord av detta stilla
 tal —
 jag var blott tjugufyra år, att göra fritt mitt val.
 Det slog mig som en blixtnad ur skyn, det var ej lönt
 att fly,
 för frestelsen förutan namn, så djup och ordlös ny.
 Synd mot den Helge And? Mot farligt skär jag
 höll,
 du känner, Herre, allt om mig, du vet ock att jag
 föll.
 På *Mary Gloster* så där näst, min första avgrunds-
 natt!
 Dock var din hand bakom mig städs, var än min
 fot jag satt.

Från Delli fram till Torres sund: förtvivlan, djup
som sjön —
dock förrn vi råkat Barriers rev du hade hört min
bön.

Med ångan nere lågo vi att vänta natten ut,
jag föll som drucken på vårt däck, av värk och
tvivel slut.

»Bättre en sak som säker är, än önska natten lång!»
Du minns ditt ord, så rent och klart som slagen från
vår gong?

Ur trasiga korallers mur vi drogo våra moringståg,
när av din nåd ditt ljus jag fick, att klart min väg
jag såg.

Starkt var ditt ljus, din himmelseld, skarpt såsom
kol i glöd —
jag tidvis glömmar, men ej helt, förrn jag är kall
och död.

*

Ge märk — per annum är vår frakt två tusen
själar stor;

tro ej jag räknar mig till gott för den i höjden bor!
Men ... femton hundra själar nu jag för från strand
till strand —

misstyck ej, Gud, ifall jag tänkt jag nyttig är
ibland!

Må ske från nåd till vrede blott de ånga, bort och
hem,

jag svarar dock för deras liv och du får döma dem.
Och hände *det* — så på min hals nog skulden vräk-
tes av,

den skuld som gör sex tusen ton ett vrak på öde hav.
Gå vart som helst, i varje vind, i storm och natt
och dag,

från Capstan öst till Wellington behövs en man
som jag.

Ett fel av mig, ta i där blott — du säger det —
försök!

Gå bi Kerguelen som vi gjort — tre jiggers brända
av rök!

Och Riovägen, sedan, hem, är ingen lek, precis —
att gå för klockan * fjorton dygn av snö och blåst
och is!

När berg som spöken skifta färg och aldrig taga
slut,

och likt Guds kvarnar mala allt som driver söder-
ut.

(Snö, hagel, is, som prisa Gud — jag mött dem
mången kväll,

och önskat oss en annan väg, eller dem ett annat
kapell!)

Hård strävan, strid med själ och kropp — och fast
din högra hand

är mer än människors förstånd — man tänker dock
ibland

som Du förstår, på dina ting. — Så gå de sist i
land. —

I käpp och handskar, kvinnor, barn och nobla män
av värld,

och skepparn bugar när de tacka för en snabb och
nöjsam färd.

Vårt halva manskap hälsa de, men ännu har ej
hänt,

de hälsat gamle skotten här — en man de aldrig
känt.

Och dock: jag älskar jobbet mitt, fast klen min lön
förslår.

Pension består ej, lönen högst tre hundra pund
per år.

Och att gå utomlands — för mig, kan ej bli
tal,

* Att »gå för klockan» är att icke för ett ögonblick få lämna maskinen, utan oupphörligt signalvis få nya order från styrmannen, då farleden är kinkig.
Ö. a.

där snarkventiler kallas ross...* franskt för en
näktergall!

Material i kommission? Jag tror vi låter bli't!
Att mångla liksom stewardar — jag är äldre än
rederit.

Procent på kol jag sparar in? Den kraft Gud gav,
mig ger

väl ännu styrka, pannor, att ej lönligt svälta er!
Briketter, kanske? Jo, som slagga mer än gallren
tål —

nej, Welsh-Wangarti, i värsta fall — må hin ta
konstgjort kol!

Uppfinningar? Men bäst i land, man sköter sitt
patent,

min Differentiala Kolv har lärt mig hur det är
bevänt...

Jag unnar bättre huvuden, att fritt försöka på,
jag kan ej göra sådant där, och stanna här ändå.
Jag brottades med satan, jag, i strid med själ och
kropp,

men brände ritningarna nyss — med dem mitt onda
hopp.

Du vet hur sent en avgud dör, och hur det kändes
mig —

men tag det, Herre, som ett offer, dock tacknämligt
inför dig!

*Hallå där, smörjare — lika bra den salvan blivit
spard!*

*Ej nödigt simma i olja än — det här är ingen
Cunard!*

*Du trodde! Är du legd att tro? Gå, putsa av det
där!*

Tst! Fult svärja, bruka ont det namn som heligt är —
män, ja, och kvinnor, tro mig sträv — med allt
mitt jobb ombord,

fick jag blott liten tid på mig att lära fina ord —

* Både näktergal och snarkventil kallas på franska rossignol.
Ö. a.

och barnen se de äldres fel — och jag får ingen
fred

tills för — ja, kanske för en kyss, jag tar dem med
hit ned.

Det minner mig när vår viscomt, sir Kenneths pojke
för

med oss i segelmössa, tub och ryska tennisskor.

Han tog med mig en titt hit ned, och sa så här
till sist:

»Säj, tror ni ej att sjön med ångan poesin har mist?»
Bah! Poesi för första klass, den gör sig mycke bra,
tryckt, bunden i små vackra band. Vad vill poe-
terna?

Jag är trött på deras duvosnack och drömmar dagen
lång —

Gud, sänd en man som Robbie Burns att sjunga
ångans sång!

På gamla Skottlands bästa språk — orkester om
ni vill,

var kolvstång rakt i höjden sträckt markerar takt
därtill,

pistongen ger en dubbel bas — och pumpen snyftar
väl —

och nere djupt mot skivorna exentrikarnas gräl.

I takt, sin egen vanda takt, går regulatorn med,
tills — hör den tonen — stången sänks och väldig
vandrar ned.

Nu alla gått! Full höjd, ren ton, den klara kören
går

till hålan där min dynamo vart varv i stillhet slår.
Samverkan, absolut, förutsedd, nödd, befalld och
fast,

till arbete i varje vind med varje tänkbar hast.

Ifrån skanejt till eldrumsrost, välld, backad, stagad
still,

och likt Guds stjärnor sjungande av fröjd att vara
till!

Och varje packning svettar fram, otröttligt, på sitt vis:

ej oss, ej oss, o, Herre, må ära ske och pris!
 Nu hör dem alla sjunga ut i slammer, smäll och vin,
 lag, ordning, lydnad, plikt, begränsning, disciplin.
 När dånande ur gjuteri och ässja ni stod opp
 ni lärt det så, som ägde ni en själ, ej blott en kropp.
 Å, giv en man att välla hop det i ett hejarslag ändå,
 tills även första klassens folk må lära sig förstå.
 Dock ingen mer än jag, än den, som tjänar, vet:
 min åtta-tusen hästkraft här, den är en härlighet.
 Upphöjd är jag? När första gång nyss skapta ting,

som stått

inför dig, hörde viskningen, att allt var ganska gott,
 blev det om intet? Nej, du sparade en fröjd till sist,
 hantverkarns, mannens, och en fröjd, han ej i fallet
 mist.

Den står dock kvar, i trots av slit, och nötning, på
 vår stråt,

och vid det ljuset bygga vi till sist en felfri båt.
 Jag skall ej finnas mera då, jag nog fått uppbrotts-
 bud,

men levat och arbetat har jag — tack därför, o, Gud!
 Och vad jag gjort, det har jag gjort, döm Du, om
 ont, om gott — — —

till sist Din nåd blott räddar oss...

Hör klockan — lots vi fått!

Hans tur det är, den slutar nu, min långa morgon-
 vakt,

Gud vare tack, jag är ej än, pelagian, som sagt.
 Nu börjar jag...

*'morrn, Ferguson, säg, har ni tänkt, förut,
 vad damen kostar er i kol — till hamn, så är dom
 slut!*

UNDREN.

Väl mer än tusen mil jag drömt
att sända till min kära bud.
Över Atlantis, sjunket, glömt,
det stumma djupet bar mitt bud.

Bakom mitt budskap snabbt jag gick,
och nära fann en grav för mig.
Men stål och eld dock strida fick
mot vågen till försvar för mig.

Upp for en storm av vildsint nord
och bad mig vända om igen,
men krossade sig mot mina bord
och svängde rytande om igen.

Jag stannade solen vid middagstid,
att läsa min väg på öde hav.
Jag spådde stormen i vindlös frid,
och tvang honom öka min fart på hav.

Ur fjärran jag hälsade sömnig by:
de torn jag byggt, hade hört om mig.
Och innan raketen sprakat mot sky
de buro min kära bud från mig.

All jorden sålt en människomängd
(att leva, irra och dö för mig),
att staka min väg till ett väldes längd,
och knuffa var mil åt sidan för mig.

Jag stal deras möda att nyttja den bäst:
för sen deras snabbaste ritt för mig.
Jag kört trött deras tjugonde ångande häst,
och bad dem betsla en ny åt mig.

Jag ljungelden sände att se varest
i dagar och nätter hon väntade mig.
Ibland millioner jag fann henne bäst,
och alla män de hatade mig.

Min väg vid dagningen ändades väl.
O, dag ej tunga skall tälja igen!
Och ett litet folk med en liten själ
stod upp att köpa och sälja igen.

* * *

DEN INFÖDDE.

Vi drack för vår drottning. - Gud skydde!
 Vi drack för mödrarnas land,
 för allt som på vida jorden
 är gånget ur Skaparens hand.
 Vi drack för engelska bröder,
 (som ännu oss icke förstå).
 Vår sista skål för färgade män,
 medan stjärnorna morgonen spå.

Den sky som är över dem ändras,
 men ej hjärtat som blöder i dem.
 De ha lärt av längtande mödrar,
 att kalla England sitt hem.
 Vi läste om Englands lärka,
 och Englands susande vår.
 När papegojorna skreko
 över sanden i våra spår.

All gamla världens legender
 ha de lärt oss om synd och nöd —
 våra fäder besutto med köpsrätt,
 vi ha ärvt vårt land och vårt bröd.
 Våra hjärtan där vaggorna rördes,
 och vårt djupaste trofasta ord,
 vår tillit, vårt hopp och vår kärlek,
 vi offra åt barndomens jord.

Jag bjuder er fylla glasen,
 jag bjuder er dricka i dag,
 för männen av fyra nationer,
 och Englands arkipelag.
 För den sista minsta korallö,
 att ingen må utebli —
 för vår egen ära som lärt oss
 att se våra bröders däri.

Vi dricka för vindlös morgon,
 som smög över taken fram,
 för dunsten av brända slätter
 och skolösa hovars damm.
 För risken att endera dränkas,
 eller törsta till döds i sand,
 för män av millioner tunnland
 av söderns gyllene land.

För gyllene Söderns söner (stån upp!)
För det liv vi levat var dag.
Låt en man besjunga de ting han kan,
om han slåss för de ting han kan som en man,
med ett enda och väldigt slag!

För röken från hundra kojor,
 för de tusende fåren — för allt
 där solen aldrig bränner
 och regnet aldrig är kallt.
 För landet av evig vårtid,
 för landen av ull och garn,
 för den stora högbarmade kvinnan,
 med nio och tio barn.

*För de nio och tio barnen (stån upp!)
 För det liv vi levat var dag!
 Må en man besjunga de ting han kan,
 om han slåss som en man för det ting han kan
 med ett tvåfalt tyngre slag!*

För den vida ohägnade slätten,
 för dammolnens virvlande språng,
 för grannens ladgård i gläntan,
 och för nyhuggen stängselstång.
 för plogen i milslång fåra,
 bakom träsk och blågrå sjö,
 för den våta, varma västan,
 och halvårsvintrarnas snö.

För flodens och åskans hemvist,
 för den bleka och helande skyn,
 för Karoos berusande vällukt
 och Kapsjöarnas brytande bryn.
 För flämt från slussande fartyg,
 för guldgröna vatten och rev,
 för jordklotets halva karta,
 ett väldes besittningsbrev.

För de mörka mödrarnas vaggsång,
 i vår barndoms tropiska dal,
 för det hedna språk vi läspade,
 förr'n vi lärde oss vit mans tal.
 För svalkan av djup veranda,
 för eldflugor i bambuland,
 och natten med palmer i månljus,
 vid havets juvelprydda strand.

För vårt folk — för det stormiga havet,
 för de fåror vi plöjt däri,
 för vårt skräcktysta höga altare,
 där prästen gör oss till Vi.
 För mällden av malande åldrar,
 för linjen och rederit.
 För vinsten, min och eder,
 för banken med öppen kredit.

Vi drack för vår drottning, Gud skydde!
 Vi drack för mödrarnas land.
 Vi drack för vår engelske broder,
 och vi vänta hans sträckta hand.
 Se, lågt svänger Södra Korset,
 blodröd kommer dagen igen.
 Till sist — och foten på bordet!
 En skål för färgade män!

Ett glas för vår infödde broder: (Stån upp!),
 sex vita män i ett trofast lag.
 Vi besjunga de ting vi älska mest,
 och för ting vi älska vi slåss väl bäst
 med ett sexfallt tyngre slag.
 Och runt världen vi binda ett band,
 så starkt som vårt kabelstål.
 (En liten snara att hålla det med,
 en liten knut att binda det med),
 och vår färgade broders skål!

DE TRE SÄLTJUVARNAS KVÄDE.

*Långt bort under papperslyktornas ljus,
 där de gula japaner gå,
 och där män från all världens fartyg ta
 sina rus hos Blood-Street Joe,
 i månsken när bullret från stadens hamn,
 går in med landvindens gång,
 och ebben i Jokohamas vik
 mellan bojerna sorlar sin sång,
 i Ciscos soliga utvårdshus,
 de gamla sägnerna gå,
 hur Baltic flydde från Tom Turn,
 och hur Stralsund slogs med de två.*

Nu är detta ryssens lagrum, som han hävdar med
 stål och häl:
 om du far till hans öar i Rökiga Sjön, du får ej ta
 hans säl,
 där haven vältra sig nakna mot gräsig och öde
 strand,
 och blåräven växer för skinnets skull och sälen för
 Zarens land.
 Där *Matkas* simma mot vårlig strand att lägga i
 land de små,
 och den stora hansälen kommer från hav på väg
 mot stränder grå.

Och när septembers vindar ha släckt deras parnings-
 krig,
 Den stora sälen går åter till havs, och ingen vet
 hans stig.
 Han lägger sig svart och stark på sand och packis
 och grågrön sjö,
 och norrskenet dansar däröver och leker med hem-
 lös snö.
 Men Gud som hör alla bullrande berg och isen som
 slipar ön,
 han hör ock den nyfödda rävens rop, och vindens
 sång över snön.
 Men till pris åt våra kvinnor och för doft av fagert
 hår,
 de sända till Rökiga Sjöarna, sälfångare år efter år.
 Och många äro väl engelsmän, och japaner och
 skotska män,
 men Gud vet att tapprast bland tjuvar, och värst
 äro yankes än.

*

På väg till sälens öar gick skonaren *Tom Turn*,
 med ett plåtrör ränt i en styrbordsglugg och den
 ryska flaggan i förn.
 (*Baltic*, *Tom Turn* och *Stralsund*, å, får av en ull
 de voro —
 stickande bort till Berings Hav — tre tjuvar ihop
 de foro!)
 Och landade sist i en sandig bukt, där *Baltic* låg
 redan då,
 med varenda hand redan långt på land i färd att
 klubba och flå.
 De klarat femton hundra skinn, hela och håriga
 nog,
 när tyst med den vita dimman *Tom Turn* till stället
 drog.

Då samlade *Baltic* till rådslag — här var intet annat än fly:

Ett kaminrör sett genom dimman — vem vill slåss mot fyratums bly?

(Ty liv det är som är värre än död att byte och fartyg ge

och släpas som ruttnande kontraband på en Vladivostock-turné).

Som haren dyker i snåren dök *Baltic* i dimman in, och glatt *Tom Turn* satte båtarna att stjäla stulna skinn.

Men de hade ej klarat luckor och däck, och hudarna ännu i land, när dimman klövs av en örlogsbåt, spökvit och nära strand.

Hon visade tre kanoner och flagg och målade rår, och en skorsten vit av skumstänkt salt, men av ånga inte ett spår.

det vart ej tid att brassa en rå, de gjorde klart från ön,

och snabbt *Tom Turn* lade ut och drev, gåsvingad, mot öppna sjön.

Men de hade ej drivit ens en mil, och ej hört ett skott bakom,

när skepparn skrek: »Jag är kuggad, så sant jag heter Tom!

En tjuv har tänkt att fånga en tjuv och en tjuv tar bägge två!

Klart att vända, till stället, gossar, vi ska hjälpa gossarna få!

Vid alla plankor i Oregon och alla bultar i Maine, den hand som förde den båten, var handen av Ruben Paine.

Fast han riggat och spikat och målat, och bra sin sak han gjort —

jag skulle dock känna Stralsunds däck, om än vid helvetets port!

Till Bostons redd och vid Baltimore — du kom
 lika obedd dit,
 men din mest förkastade dag, Rub Paine, var dagen
 du kom hit,
 det var dagen du kom hit min vän att röva last för
 din båt,
 med din skorsten av prima segelduk och kanoner
 av rostad plåt.
 Ring, gossar, och blås åt *Baltic*, att hon kommer
 fördömt och fort,
 och en gång till i spelet vi går, och nu med dubbla
 kort.»

Och gällt skar genom tjockan en havets tjuvsignal,
 och *Baltic* dök fram ur dimman att strax ge svar
 på tal,
 och blinda rakt genom virvlande vitt de vände till
 viken om,
 tills de hörde rasslet av moringen, och *Stralsunds*
 gnisslande bom.
 Med pistolerna ännu i bältet, de lågo bak balk och
 beting*,
 och: »Vill du dela med oss, Rub Paine, eller dö och
 få ingenting.»

Ett hånskratt skrattade Ruben Paine, och drog sin
 sälskinnskniv:
 »Ja hud för hud och allt han har, det ger en man
 för sitt liv!
 Sex tusen skinn har jag säkra, med Jedos hamn
 som mål,
 och norr om den femtitredje stiftas lag med bly
 och stål.
 Så gå i frid till det nakna hav med rummet tomtändå,
 jag skall se till dina själar så många jag orkar flå.»

* = pållare.

Och en slutkolvs klick och en hammares knäpp gav
svar på Rubens grin
och över det onda som gjordes nu, drog dimman en
tät gardin.

Den böljade ner i tjocka veck att dölja bröders brott
och gevären sprutade blåvit eld med täta ilskna
skott.

Och krutröken virvlade vredgat om, blyfärgad,
svart och grå,
och tre lågo döda på *Baltics* däck, och på *Stralsunds*
sovo två.

Och var man hörde ett rosslande rop ur dimma och
darrande rök,
dit utan att se eller sikta man fyrade av på försök.
Och en skrek högt på himmelens Gud om nåd från
sitt sista kval

och den visslande kulan hittade dit och gav honom
svar på tal.

Och en skrek gällt på en hednisk joss, och en på
Marias son,
och en kula ven och ett skrik sade till, var bönen
kom ifrån.

Bakom hördes rodret stampa, med lama, slöa slag,
och tyst bakom hopbitna tänder togs vaksamma
andetag.

Tills de hörde en sårad rossla och andas hett och kort,
tills de hörde rösten av Ruben Paine, just på väg att
gå bort.

»Ebb och flod ska gå genom Fundy Race, men ald-
rig mer ska jag se,
hur sjöarna skölja mot gröna skär och stränder, som
lysa och le,
ej mer hur trawlarna vagga bakom Bass Rocks
gamla grund,
och de stora ångarnas röda ljus, när de gå genom
Behrings sund.

Ve över mig. På ett öde hav jag föll i en syndig
 strid,
 och dock skall det kosta dig galgen, Tom, så sant
 som döden är frid.»

Tom Hall stod upp vid sin reling: »Kan du minnas
 ditt eget ord?
 Att norr om den femtitredje, där straffar ej lagen
 mord.
 Så gå i frid inför domarens tron, att lön för din
 gärning få,
 jag ska trösta dina änkor, så många jag hittar på.»

Men en knivkvick finne, en *Stralsunds* man, sköt
 vildsint knall på knall,
 och klöv med en splittrande kula det vänstra knäet
 på Tom Hall.
 Och Tom högg tag i ett förmaststag, och satte sig
 svärjande ned,
 »Du må vänta, Ruben,» sade han, »jag följer till
 helvetet med!
 Nu har satan tvenne byten på hav av dimmor
 grått —
 nu går vi bägge med samma ståt dit den flådda
 sälen gått.»
 Å, gossar, släng sälgevären till ro i likvit sjö,
 de bästa av oss är färdiga att lägga sig ned och
 dö.
 Hör upp att skjuta, gossar, låt det bli vårt sista
 skott —
 ni hämtas nog av satan som vi, men dröj tills vi
 har gått!»

Där växledes ej ett ord i kvalmig och dimvit kväll,
 men de hörde blodet droppa som dagg ur dimmans
 fäll,

och av brisen drevos de sakta och varligt bord
för bord,
tills de hörde hur sidorna törnade, men ingen sade
ett ord,
tills Ruben Paine gav upp ett rop och för evigt tog
farväl:
»Har jag slängts kring havet i trettio år för att här
få spilla min själ?
Då förbannar jag allt som hit har lockat
mej,
och ligga och dö i dimman, vid Gud, det vill
jag ej.
Förbannelse över dimman! Finns ej av vindar
som gå,
en enda fläkt som kan rensa upp och låta mej se
det blå?»

Och den goda dimman hörde dem, och revs som av
Herrens hand,
och de sågo sälar bada i sol vid vikens isblanka
land.
Och ebben drog över bankarna i sol och silver och
grått,
och vita som lik, i klarnande ljus, sågo männen ned
på sitt brott.
o, regnbågsgrant blänkte pölar av blod, som en
ljusomstrålad skuld,
och tomhylsor lyste bland kallnande lik, som ski-
nande utstrött guld.
Där vaggades sakta de som dött i dimmans och
hatets ve,
och männen sågo det verk de gjort, som Gud hade
bjudit dem se.
Och seglen lyftes av en vind, som varligt från ber-
gen for,
och fartygen drevo, men icke en man ville röra rå
eller rör.

Och en rossling bröt ur Rubens hals och han dog
 med ett famlande rop,
 »Så, redan färdig,» sade Tom, »nu väntar mig dö-
 dens dop!»
 Och tunga av sömn voro ögonen hans, och av läng-
 tan efter land,
 som en man som drömmer talade han, med såret
 dolt av sin hand.

»O, den för ej lycka den västliga vind, under sol
 som lyser än,
 men tvätta däcken — för tjockt med blod — och
 dela skinnen som män.
Baltic, Tom Turn och Stralsund — delen rovet rätt
 mellan er —
 man må finna fartyg vid Tolstoy Mees — Tom Hall
 man finner ej mer.
 På spakare vatten ont han gjort, och på djupen
 svarta brott,
 men nu är han sjuk av slagsmål och synd, nu vill
 han sova gott,
 Han önskar ej mer av det krälände hav, där han
 stridit och lidit så,
 nu vill han sova på isig sand, där unga sälar gå.
 Nu segla öst och väst igen, långt bort från blod
 och säl,
 och bed Joshivaras flickor att de bränna ris för
 hans själ.
 Ni vill ej hänga bly vid hans fot, och begrava i
 tångens skog,
 men bär mig upp till kullarnas sand att dö som
 Bering dog.
 Bered ock en plats åt Ruben Paine — han vet det
 var ärlig strid,
 och lämna de två att talas vid i de eviga isarnas
 frid.»

*Halv fart framåt på dimhöljd stråt och kursen på
måfå säg,
mellan grågrön is vid stadig bris blott segla Berings
väg.
Om solen blott ur töcknet gått att i land du vågar
gå,
väst nord till väst från Zapne Crest du reser korsen
två.
Var farleden är de visa där — var vågsam sältjuv
vet,
vart hjordarna gå bland urberg grå till bröllop i
hemlighet.
De höra var vår hur packisen går, och ropen av
djupens son
och de väldiga rop ur sälarnas hop, högre än stor-
mens dån.
De höra var höst på vinterns röst och den tjutande
Boorgas vrål,
och se de mot nord de se S:t George och väst de
se S:t Paul.
Och utan ord var jagad hjord de hälsa tyst och
kallt,
när sältjuvar smygga sig trotsigt dit och våga liv
och allt.*

VRAKET.

Stolt ur vår flock jag kom,
tills havet reste sig bakom,
oväntat, hatfullt utan gränser.
Ned i sitt gap mitt folk det drog,
förblindad, bultad, bunden det mig slog,
att ögonlös dess nådestöt förvänta.

Män gjorde mig och än
min vilja står till män.
Befalld av störtsjön, styrd av starka strömmar
stiger jag spanande
att rök mot himlen se,
och sjunker åter rädd när någon köl är nära.

Som läppar hos en hängd,
är jag förvriden, spräckt och sprängd.
Benbleka mina däck, vindslitna till var fiber.
Och, stött av varje våg,
min tacklings varje tåg
ängsligt besvarar mina balkars klagan.

För liv som fyllde mig
nu vila måsar sig
på spräckta luckorna med skrik de krafsa.
För sången, larmet nyss,
nu klagar varje klys,
och snyftar ut mitt hjärta genom tysta vakter.

Blind i en het blå ring
jag vänder evigt kring
på nytt, på nytt att skifta sol och ljus,
blind mot det gamla blå
jag hör hur stjärnor gå,
och håna stam, som ej kan hålla sjön.

I vitt och skummigt tåg,
i vrede, våg på våg,
om rätten att få slå mig sönder strida.
Slängd framåt, bakåt hävd,
jag väntar graven, grävd
av brottsjön, som barmhärtigt mig förintar.

I norr står klippan stum,
och okänd brännings skum,
som moln stå upp kring mig och frysa när de falla.
Där flyter rotlös tång,
vid sydhavsskärens sång,
och krälar tum för tum uppför min sida.

Och jag, som redo var
till jakt mot solen klar,
stark uppå djupen — dömd till all förstöring.
Frampiskad nu med hot,
under min systers fot,
att med en kyss förråda henne åt min herre.

Män gjorde mig, och än
min vilja står till män,
till män, och till vårt folk i alla hamnar.
Lyfter mig spanande,
att rök mot himlen se,
och sjunker åter rädd när någon köl är nära.

SVARET.

En ros som sargats på en trädgårdsstig,
bröt ut i sorg mot Gud, som vredgat sig,
en plötslig vind när månen just gått ner,
bröt *hennes* stjälk blott, bland så många fler.
Och Gud, som hör båd sol och solbränd jord,
förbarmade sig då, och sade dessa ord:
»O, syster, då du dömde mig som vred,
vad röster hörde du, när du föll ned?»
Och rosen sade: »När ej stängeln höll,
en röst jag hörde: Säg, varför hon föll,
ty se, all hennes prakt var ung ändå?» —
Då svarade en röst: »Ty Allah ville så.»
Och mjukt, som daggen över gräsgrön jord,
nu rosen hörde svaret, Herrens ord:
»O, syster, förrn vi mörkret delade,
förrn stjärnas blick en annans kunde se,
uppdrogo vi åt rum och rörelse och tid,
ditt fall och frågan som du hört därvid.» —
Varpå förvissnad ros, förnöjd med vad hon sport,
dog som de dö, som icke synd ha gjort.
Men han, som frågat, grep i Herren fatt,
och räddade sin själ från evig natt.

* * *

BANJONS SÅNG.

Utefter Nilen kan ej flygeln flottas fram,
 du kan ej spela den i tropiska träsk.
 Du kan ej klövja orgeln ens en mil,
 eller packa in fiolen mellan fläsk.
Jag färdas mellan gryta och kastrull,
 jag har hushåll både fram och bak och på.
 Och när dammiga kolonnen slöar till,
 du skulle höra, hur jag hetsar dem att gå.

Med mitt »*Pilli-villi-villi-vikki-popp!*»
 (Å, vad toner har ej sprungit från min sträng!)
 Så jag eggas dem till dess de stupa kull,
 så jag spelar dem till vatten och i säng.

Före drabbningen vid lägereldens frid,
 när din bön och sista vilja höves dig,
 och du hör att en mot tio anses rätt,
 har du bara hört en gammal sång från mig.
 Jag är det ytterligt förvända — och profet
 av de ting som icke hänt på jorden än.
 Och när det, som ej kan hända dig, har skett,
 giv mig tid att byta fot och gå igen.

Med mitt »*Tumpa-tumpa-tumpa-tumpa-tump!*»
 var jag trumman där den vite mannen for.
 Där var aldrig röst framför tills jag ledde enslig
 kör,

där i ödemarken dyngeldsröken * snor.

* I öknar där intet annat bränsle kan uppletas, hållas stundom
 lägereldarna vid makt med den av solen torkade spillningen från
 kameler och hästar.

O. a.

Ty den tunga väg må tapper yngling gå,
 förrn han vunnit egen sadel, härd och hus — — —
 genom bullret ifrån tröskarenas skjul,
 och i herdehyddans skumma tysta ljus,
 hör mig babbla det den svagaste förteg!
 Från ett upp och nervänt ämbar, hör min sång!
 Jag är Minne, jag är Plåga, jag är stad!
 Jag är allt som gått i sällskapsdräkt en gång.

Med mitt »*Tunka-tunka-tunka-tunka-tunk!*»
 (Så att drömmande du skådar Londons ljus.)
 Så jag hetsar er i väg, emot djävul, kött och värld,
 tills jag för de rivna led till hem och hus.

Och i längtan efter fjärran underland,
 där en tropisk stad i dån och svett fötts fram,
 med en ung Ulysses for jag från vår kaj,
 tills vårt ankar föll mot fjärran bottnars slam.
 Han är dödsdömd på slätten, under skyn,
 han är fångad i en snara som förslår,
 men han hör mig sjunga högt tills han dör,
 likt en storm som genom backstagen går.

Med mitt »*Heja-heja-heja-heja-hå!*»
 (Å, hur akterut du rullar, gröna hav!)
 Är du trött på stad och män, packa hop och res
 igen!
 »Det är bara Johnny Hjulbent, skriv kontrakt och
 ge dig av!»

Genom skärningen dit middagsstjärnor se,
 uppför pass som packar mullen i vårt spår,
 nedför dal där våra bromsar skrika gällt,
 när runt tusenfamnarsstupet tåget går.

Och där träbron gnisslar skälvande i snön,
under snötak som orma vägen lång,
så jag leder mina irrande barn,
tills för furorna vi sjunga Rolands sång.

Med mitt »*Tinka-tinka-tinka-tinka-tink!*»
(Se, jätten krossat berget, hull och hår!)
Och vi leda våra springare av järn,
till att vattna dem där västlandsfloden går.

Gamla visor som du kväljts och grinat åt,
fula visor som ha följt dig bort och hem,
galna visor som vänt skrattandet i stön,
jag kan slita ut din hjärtesträng med dem.
Med allt ljugande och drickande och glam,
med allt festande och lustigt raljeri,
och alla tankarna som bränna dig som järn,
i din ensamhet när leken är förbi.

Med mitt »*Plunka-lunka-lunka-lunka-lunk!*»
En liten räkning blott med nöjet från i går —
förr'n den list som vann sin del blir ett bittert
ångrat fel,
och den allra tyngsta ruelsen du får.

Må orgeln klaga sorgset under tak —
allt mänskors ve har darrat i min klang.
Må trumpeteten blåsa fienden till strid,
det försåt, jag sett, jag hånat när vi sprang.
På mitt bråkande kan ingen taga fel,
själ och kött ha hört min smädande refräng.
Men den sång om fåfäng strävan, som jag kan,
är den gömd och tvinnad innerst i min sträng?

Med mitt »*Tara-rara-rara-rara-rrrrp!*»
slår jag virveln till kommandot kärvt och kort.
Är det intet som dig rör, fast du går förbi och hör,
hur de slutna led mot döden bullra bort?

Och lyran var min mormors mormors mor —
(o, små fiskarhus och sommarhimmel varm!)
som guden, bjöd mot stranden, fyllt med eld,
tills hon huvud fick av järn och klang av tarm.
Jag är det evigt allra yngstas undersång
jag är livets egen glädje — jag är grek!
Jag sätter sanningen till dagens melodi,
och alla gångna tiders visdom är min lek.

Med mitt »*Tinka-tinka-tinka-tinka-tink!*»
(Mig sägen, ädle herrar, om det fattas något än?)
Så jag binder samman världen, länk vid länk,
ja, från Delos över Limerick hem igen!

* * *

POSTÅNGARN ÄR EN DAM...

Postångarn är en dam, som på säkra vägar går
och Kryssaren är hennes man och för hennes hushåll
står.

Men å, de små, små fartyg, som gå runt våta hav,
de äro liksom du och jag och traska an och av.

*Traska av och an, Jenny, hänga kring som vi,
hela Frattospåret ned och dockorna förbi.
Vart som helst för pengar går vi — gamla är vi ren,
traska kring och vänta, Jenny, frysa natten sen!*

Postångarn är en dam och hon är pyntad bak och
fram,
och om hon råkar ut för något räknas det för skam.
Och Kryssaren är hennes man, till skydd i hamn
och sjö,
men å, de små, små fartyg, de få lasta eller dö.

Postångarn är en dam, och hennes väg man strängt
bestämt,
och Kryssaren är hennes man och vid hennes sida
jämt.
Men å, de små, små båtarna, de ha ej någon man,
en så'n får ta affären först och leva bäst hon kan.

Postångarn är en dam, och om krig det blir till
slut,
går Kryssaren att strida men frun går inte ut.
Men å, de små, små båtarna, var flodtid myllrar
hem,
de äro Englands ära, och han beror av dem.

Postångarn är en dam, men om hon ej hos oss
fanns,
de små nog skulle gå ändå, båd här och utom-
lands,
och Kryssaren är hennes man, men vore vi ej här,
behövde han ej strida alls, för hem och vännen kär.

*För hem och vännen kär, Jenny, traska kring som
vi,
hela Frattonspåret ned och dockorna förbi.
Vart som helst för pengar går vi — gamla är vi ren,
för hem och vännen kär, Jenny, vänta natten sen.*

MULHOLLAND'S KONTRAKT.

När stormen vart vild på havet vart boskapen vild
av skräck,
och bröt säj med brak genom fällorna och kom ut
på varenda fläck.
Och ljusen släcktes och det var natt och ensam var
jag på däck.

Jag sjungit visor för dem att stilla var orossjäl
för mellandäcket är farligast och tarvar att skötas
väl,
och var lämnat åt mäj som den starkaste, fast en
syndens gruvliga träl.

Nu skulle jag stängas och trampas ihjäl i lön för
trogen vakt,
för däcket fylldes av horniga djur som av mygg en
träskig trakt,
och flera bröt lös säj för varje våg — och jag gjorde
med Gud kontrakt.

Kontraktet lydde som så, att om livets förlust jag
ej led,
så skulle jag sluta att supa och slåss och lyda de
frommas sed,
och vörda och prisa Hans heliga namn, till Han
gav mäj annat besked.

Han frälste mäj från havet och från boskapens
 mordiskhet,
 mellan fyra som drunknat jag slängdes i land av
 sjön, som kanske ni vet,
 med ett fyratums krossår i skallen, så galet som
 aldrig det.

Men hålet var gjort av en planka, som bröts ur däck
 eller börd.

Sju veckor låg jag och repade mäj, och slapp att
 bäddas i jord,
 och låg på sjömännens hospital och läste Skriftens
 ord.

Och jag talte med Gud om kontraktet, och han sva-
 rade mäj så här:

»Jag lägger ej på mina tjänare större bördor än lätt
 dom bär.

Så gå du till boskapsskeppen igen och förkunna
 frälsning där.

Ty en bräcklig ting är mänskans liv i varje jor-
 dens trakt,

men mest, som du vet, där fasan fördubblar boska-
 pens makt.

Så gå du till boskapsbåtarna och predika som jag
 har sagt.

Dom må sluta att svärja och dricka, och spela och
 slåss med kniv,

och dom får inte rumla, det budet med kraft dom
 giv,

för värre helveten än deras skepp har jag aldrig
 sett i mitt liv.»

Jag önskade inte fara, för jag visste vad jag skulle
få,
och hellre jag ville predika i lugn under landbackens
himmel blå,
men Herrens ord lågo tunga på mig, och jag måste
lyda och gå.

Jag blivit slagen och huggen, min aning besannades
fort
och min högra kind har jag vänt till, som Skriften
lärt att jag bort,
men sen har jag klått dom grundligt och lett dom
till nådens port.

På söndagar ha vi predikan, när sjön är lugn och
klar,
och jag nyttjar varken pistol eller kniv och platt
ingen skada tar,
för när jag slåss står Herren bakom och högsta
ledning har.

Jag kvitterar per månad en fyrapundsnot, och vet
vad sparsamhet är,
och jag har hand om mellersta däck och har aldrig
förluster där
och jag tror på en allsmäktig Gud och förkunnar
hans frälsning här.

Och skepparn tror jag är tokig — så fel en man
kan ta,
en tok kan ej sköta mellersta däck, och vad mer är,
sköta det bra,
och till på köpet en syssla som alla vilja ha.

TILL DEN SANNA POESIEN.

Från rop och blod Du fjärran är,
från larm och lystringsord,
och förrn jag sett Ditt öga le,
jag bäddats ned i jord.
Väl mig om jag i drömmen sett
och rört Din klädnad blott.
För ren för mig, för nära Gud
Din höga väg har gått.

Och om av män i tanklöshet,
för lätt Ditt arv försmås,
så låt dem dö som hädare,
och med sin konst förgås.
Men den som tillbad, älskande,
Din ljusa helighet,
att Du är vis, fullkomlig, sann,
allt vissare han vet.

Bortom vår kropp och dess behov
väl städs' vår ande sett.
Allt vad som var och är, är Ditt,
av dröm och dåd och vett.
Vart ärligt slag, var nöd, var strid,
på evig jordestig,
och hopp som driver oss att dö,
har ursprung blott i Dig.

Den Dig har kär, hans orenhet
 all himlen två till snö,
 och löfte ger att han en gång
 må likt ett barn få dö.
 Han vet att mitt i kallt förakt
 ny skönhet upp har stått,
 och redan har i hemlighet
 han himlens glädje fått.

Du lärde älskaren hans språk,
 gav själ åt jord och kött.
 En konung skall Du vara tills
 all glöd och längtan dött.
 Din blick såg, innan ljuset var,
 i tomma rummen ner.
 På andra världar sjunger Du
 när denna är ej mer.

Bakom vår synkrets' fjärran gräns,
 tvärs över namnlös sfär,
 se andra världars visa barn
 hitned och skönja här
 ett vilset ljus, en lågas flämt,
 ett stundom halvsläckt bloss,
 ej främmande ändå — Du bar
 ditupp en sång om oss.

Tid har ej liv, men väntar blott
 Din vilja höra få.
 Liv har ej tid, ty vid Ditt rop
 planeter stilla stå.
 Vår anings och vår fruktans land
 Du gett oss som en hemlighet —
 Din himmel och Ditt pinorum
 vi skapat när Du ville det.

Vishetens väg undgår ej ens
 Din blick av klarnad dag.
 De tappreste de segra blott
 till Ditt och Guds behag.
 Att genom striden bära, tar
 Du kungabarnen fatt.
 Du läker sår och bjuder sist
 de döende god natt.

Du mellan oss och Herrens lag
 en vänlig slöja för,
 en skugga skymmande för oss
 det slakthus, där vi dör.
 Du trotsar varje räknekonst,
 och jämnar udda tal —
 trons sporre, tjänarinnan från
 den högstes konungssal.

O, kärlek, som i tålmod,
 förväntar hat och harm!
 O, tro, som fastän jämt förrådd,
 alltjämt är lika varm!
 Demon och bov — de måste dock
 blott alltid tjäna det,
 som är den högsta sanning, som
 var sorgfri ängel vet.

*Från blod och rop Du fjärran är
 från larm och lystringsord.
 Jag skall ej se Ditt anlete
 förrn jag bäddats ner i jord.*

Vinst och förlust mitt hjärta ej
 må träffa alltför svårt.

Med stadigt bröst jag höra skall
trumpeten blåsa hårt.
Med lansen sträckt jag spränger käckt
min sista barriär.
Hur striden stått är lika gott:
min drottning var ej där.

* * *

TRUE THOMAS' SISTA KVÄDE.

Kungen beställt om präst och kalk,
om svärd och sporrar av guldets glans,
att slå True Thomas till riddare,
och allt för visorna hans.

De ha sökt honom högt, de ha sökt honom lågt,
över hed och led, över kullarnas rad,
och han fanns vid det mjölkvita törnet,
vid porten till feernas stad.

*Det var vajande ven och naken sky,
deras blick förhölls att de ej kunde se
de djur som betade kullarnas gräs,
o, feernas folk voro de!*

Och kungen sade: »Nu sluta din sång,
nu sluta din sång och dig bered
att till riddare dubbas och göra
din vapenvakt och din ed.

Ty en springare stolt vill jag giva dig,
och vapen och sporrar och besittning och lag,
och fäste och följe och väpnare,
och land att styras till ditt behag.

True Thomas log över harpan sin,
och såg hur lätt som unga dun
mot nakna skyn för förödande vind
flög tistelblommornas fjun.

»Jag har svurit min ed på en annan plats,
en bitter ed under annan sky,
jag höll vapenvakt i livslång natt,
där fem tjog stridbara män skulle fly.

Min lans är smidd av den hamrande eld,
min sköld är slagen av månljust gull,
och jag vann mina sporrar i världens mitt,
ettusen mil nedom markens mull.

Och vad skall jag göra med en springare stolt,
och vad med det mörka svärd?
Blott skingra det ädla folkets ring,
och slå min släkt i feernas värld?

Och vad skall jag göra med vapensköld,
med sporrar och land och besittning och lag,
och fäste och följe och väpnare,
som är konung redan i dag?

Mina bud gå öst, mina bud gå väst,
över världen gå de min viljas stig,
i dagning och skymning och dränkande regn,
och vända snarligt om till mig.

De gå med nytt från den stönande jord,
med nytt från det bullrande hav gå de,
med ord av Ande och Sjal och Kött,
och från människor som virvlas bland de tre.»

Och kungen han bet sin nedre läpp:
 »Jag svär vid min tro och vid min själ,
 (och han slog sin hand emot sitt knä),
 i hövishet är du vandrad väl.

Till min ära och till mitt behag,
 kan jag nämna till grevar, tre och tre,
 att löpa framför mig, att springa bakom,
 och att bli mina söners tjänare.»

»Och vad bryr mig dina grevar väl,
 och alla söner som skänkts åt dig?
 Jag tror förrn de vunnit sin äras namn,
 de skola be att få lämna mig.

Ty jag gör ära med mycket sång,
 och med trippande fötter gör jag skam,
 till marknadssång vid prästens kors,
 och att löpa med hundar i gatans damm.

Och somliga ge mig rött gott gull,
 och somliga vita mynt mig ge,
 och somliga ge mig en matbit blott,
 ty folk av ringa stånd äro de.

Och den sång jag sjöng för det räknade gull,
 densamma jag sjöng för silvret gott,
 men den bästa jag sjöng för fattigt folk,
 som gav mig en matbit blott.»

Och konungen slängde en silverslant:
 »Den fattiges gåva jag giver dig,
 en silverslant av Skottlands mynt,
 True Thomas, om du spelar för mig.»

»Men de trycka sig så tätt kring mig,
när helst jag spelar för barnen små,
och vem är du,» True Thomas sad,
»att du skulle rida när de få stå?

Stig ned, stig ned, från din springare stolt,
jag tror för högt du tala hörs,
och ett trefalt ord vill jag giva åt dig,
och sen må du dubba mig om du törsl!»

Han har stigit ner från sin springare,
han har satt sin rygg mot markens sten.
»Nu akta dig väl,» True Thomas sad,
»förrn jag sliter ditt hjärta från bröstets ben!»

True Thomas så sin harpa slog,
den trolldomsharpan som aldrig ljög,
och vid första ord som kungen förnam,
den salta tår ur ögat smög.

»O, jag ser den kärlek som längesen flytt,
jag rör vid hopp som gömmer sig,
och synderna mina, var hemlig skam,
som små, små ormar väsa åt mig!

Vid middag, vid middag går solen ned,
av domens fasa darrar jag —
True Thomas, göm mig i kappan din!
Gud vet, jag ej passar att dö i dag!»

*Det var vajande ven och blå var skyn,
över härliga fält rann floden full,
och högt över dike och vall och mur
hett solen värmden var huggormskull.*

»Ligg ned, ligg ned,» True Thomas sad,
 »blott Gud skall döma när dag är förbi,
 nu skall jag kväda en bättre sång,
 och lyfta skyn, som jag höljt dig i.»

True Thomas på sin harpa slog,
 som under hans händer surrande spann,
 och vid nästa ord som kungen förnam,
 han svärd och strid omkring sig fann.

»O, jag hör väl tramp av stridande män,
 och sköldar glimma i solens sken,
 och jag riktar den pilen från tjockaste snår,
 som flyger så lågt med en sång så ren.

Ryck fram, ryck fram med mina standar,
 nu bed mina väpnare rida med ens!
 Och skriande glada skall spörja ett krig
 som aldrig förr på Skottlands gräns!»

*Det var nickande gräs och naken sky,
 det var vajande ven under rymdens ro,
 där svingande i förödande vind,
 sköt höken ned på kråkans bo.*

Och han suckade tungt över harpan sin,
 och till mellersta strängen han vände sin sång,
 och det sista ord som kungen förnam,
 gav honom den ungdom han ägt en gång.

»Nu är jag prins och lever väl,
 utan harm min kära jag älska får,
 jag rider med män i kamratskap gott,
 och vilar min häst i hjortens spår.

Mina hundar jaga till döds åt mig,
min råbock är flådd bakom bäckens blå,
och min kära väntar i fönstret,
att mina händer två.

Och blott att leva gläder mig,
(o, min käras ögon mot mig log!)
att stå med Adam i Eden
att springa i paradisskog.»

*Det var nickande gräs under rymden blå,
det var vajande ven under nakna skyn,
till sin maka igenom den ilande vind,
där ropade hjorten vid skogens bryn.*

True Thomas lade sin harpa ned,
och vid sadelsidan böjd han stod
och stigbygel tog han och sämskad töm,
och satte kungen på springaren god.

»Säg sover du eller vakar,» han sad,
»som grubblar så länge och sitter så still?
Sov eller vaka, till dödens dag,
jag tror min sång du ej glömma vill.

Jag har spelat en skugga ur solens ljus,
att ropa din synd, att stå framför din syn,
jag beväpnade jorden bakom din häl,
och över din hjässa skymde jag skyn.

Jag har spelat dig inför Herrens tron,
jag sjungit din innersta själ till tre,
till helvetets dörrar sjöng jag dig,
och — du — vill — slå — mig — till — riddare!»

I NEOLITISK TID.

Uti neolitisk tid var jag grym i dåd och strid,
 för hästars hudar, rykte och för mat.
 Stammens sångare var jag i den gråa forntidsdag,
 och jag sjöng om all vår fruktan, fröjd och hat.

Och den sång jag sjöng i går, jag sjöng i förhistorisk
 vår,
 när Biscayavikens packis vältes om.
 Mången jätte, troll och dvärg och varje gud av fjäll
 och berg
 voro över mig och för mig och bakom.

Men en rival av Solutré sa att stilen var *outré* —
 och föll för hammaren av dolomit en kväll.
 Och den syn på konst jag bar glömde jag i bröstet
 kvar
 på en mammutistisk konstnär vid Grenelle.

Deras skalper drog jag av — en part åt hundarna
 jag gav.
 Nätt jag trädde deras tänder på en rem.
 Och så fann jag mycket lätt att de haft fel och jag
 haft rätt,
 och jag gladdes mycket att jag dödat dem.

Men mitt Totem såg min skam, från min ryggås kom
han fram,
i en nattlig syn han lärde mig sitt vett:
»Du kan sjunga stammens pris på sex och sexti
skilda vis,
men de äro lika rätt varenda ett.»

*

Än vi strida, trots vårt rön, vi kamrater ifrån snön,
där vi dräpte jättedjur till livets värn,
då, när rika allobroger aldrig gjorde kataloger,
och var skiss blev gömd i sjöarna kring Bern.

Ännu ser en kristen tid hur vi rasa i vår strid,
än vi pladdra, slåss och rivas om vår rätt.
Än du slänger sysslan din — som förr ett halvarbe-
tat skinn,
för att lära en kamrat ditt eget sätt.

Stor och vid är världen än, full av många sorters
män,
och sju sångare ha varsin ocean.
Och en galnings dröm i Kew kan vara sann i Khat-
mandhu,
och Claphams brott en dygd i Martaban.

Där Paris ren länge stått, älg och ren en gång ha
gått,
och på deras tid jag lärde detta vett:
du kan sjunga stammens pris på sex och sexti skilda
vis,
men—de—äro—lika—rätt—varenda—ett.

* * *

Har han sovit vid uroxens läger, har han följt
mastodontens gång,
har han talat med isgråa björnen och med Vasstand
på träffrätt språng?
Nej, detta är leksaker bara, ej djur från berg och
sjö,
och om Ung har ljugit med dessa, då ljuger hans
bild av snö!»

Vred vart Ung, bensnidaren, och hett ljud hans
ilskna rop:
»Jägare, fiskare, fångstmän, av dårar myllrar er
hop!
Gå och se på de djur ni jaga!» Snabbt ifrån dem
han stal,
gick till sin faders grotta att förtälja belackarnas
tal.

Och fadern till Ung gav svar som var vist och gam-
galt i kraft,
vilande lugnt på sitt lansskaft: han sin tid som
tecknare haft.
»Om de sett vad du sett, min son, de gjort vad du
gjort också
varje man skulle göra sin bild — och vad skulle du
göra då?

Då inga mattor av hjortskinn vid din grotta stam-
men gav,
ingen del i tjärad drivved ur fjärran baltiska
hav,
inga kostligt snidade nålar, inga skålar av bärnsten
blek,
ej kött av valen som strandat ur vågornas vilda
lek.

Du stred ej mot uroxens ilska i rykande blodig
 snö,
män räkna ej tigers morrhår i strid där de själva
 dö!
 Och en hårig mammut's hjärta, du säger, de kunna
 ej se,
 men de stycka och bästa stycket i dörren hos Ung
 de ge.

Du tinade ej deras frusna nät i natten hård och
 lång,
 eller drev deras båtar till havs, vid salta vågors
 sång.
 De fiska för dig och ditt liv och du bannar dem
 ändå vred —
 och allt för de djur du målat.» Och Ung böjde
 huvudet ned.

»Runt kring ditt verk, o, son, de i undran gapande
 gå,
 men de kämpa i dödens nätter och låta dig äran
 få,
 dock, se, på din konst de tvivlat, och det är synd,
 min vän —
 o, son, du som ser så klart, vad de givit, giv dem
 igen!»

Och Ung såg ned, såg omkring sig, i kärlek till
 stam och land,
 och Ung slängde av sin handske och såg på sin
 nakna hand.
 Och Ung drog på sin handske och gick med brän-
 nande kind.
 »O, son, du som ser,» sade fadern, »var glad att
 stammen är blind!»

Fjärran på ändlösa vidder, ensam i skymningen sen,
Ung, bildformaren, fortfor att rastlöst måla på ben;
även han målade mammut — visslande, glad som
en kung,
välsignande stammens blindhet. *Tag lärdom av
sången om Ung!*

* * *

MARY GLOSTER.

Jag betalat ditt galnaste infall, jag har tålt dig
 när vildast besatt —
 för en gång må du lyssna, Dickie, din far ska dö i
 natt!
 Lever en vecka? Gör jag? Har doktorn ej ljugit
 slut?
 Innan morgonen kommer går jag, och — skicka
 sköterskan ut!
 Aldrig sett döden, Dickie? Då är tid på att lära
 hos mig,
 du ska önska du kunde min läxa, innan turen kom-
 mit till dig!
 Förutom linjen en million — gjuteriet — vänta nu!
 Jag har skapat städer, men jag vill bli hängd, om
 jag gjort en sån som du!
 Min egen herre vid tjugu år — tio tusen att hålla
 i lön,
 och gift vid tjugufyra år — och fyrty fartyg i sjön!
 Femtio år emellan oss — och vart steg av strider
 mätt —
 och nu är jag Sir Anthony Gloster, och dör som
 baronet!
 Jag åt lunch med hans kungliga höghet — minns
 notisen pressen bar:
 »Ej den minsta av handelsprinsar!» Dick, det var
 jag, din far!
 Jag tog mitt jobb och höll ut, och frågade aldrig
 hur —
 tog chanser andra ratade — nu kalla de det för tur!

Vad fartyg har jag ej handskats med — ruttna och
 gamla — min Gud!
 Seglade eller sänkte dem, allt efter order och bud.
 Kost som du skulle bleknat för — folk som gjort
 håret vitt —
 och ett stort fett stycke sjöassurans, att med riskerna
 vara kvitt.
 De andra vågade inte. Risken var dem för stor —
 (de ha tjänat mig sedan som skeppare) jag tog
 hustrun med och for.
 Tjugufyra år och gift — drog all havets villande
 stig,
 och min hustru sparade pengarna och gjorde en
 man av mig.
 Jag var nöjd med att kallas skeppare — hon såg
 med klarare blick,
 tog vägar jag tvekade taga — och jag följde blint
 där hon gick.
 Vår första hälft i en billig båt vi köpte för andras
 guld,
 som hon eggade mig att låna, och hon hjälpte mig
 klara min skuld.
 Vi kolade jämt på kredit, Gud vet hur vi levde, ej
 jag,
 när vi startade Röda linjen — trettiåtta fartyg
 i dag!
 Och båtarna voro byggda som clippers från första
 stund,
 och vi visste vi gjorde vår lycka — men hon dog
 i Macassar sund.
 Vid lilla Paternoster, vid Unions bank — och
 där,
 på fjorton famnars djup vart hon sänkt — jag vet
 var stället är.
 Och då ägde vi hela båten, den bar hennes namn
 också,
 och hon dog på Mary Gloster — så unga vi voro
 då!

Jag tog mig en tripp runt Java — rände nästan på
 revet ner,
 men din mor kom igen och varnade, och så drack
 jag inte mer.
 Hårt tog jag tag i mitt jobb, att glömma allt jag
 led,
 sparade lönen (hon varnade) och lät de andra supa
 i fred.
 Femhundra jag redan gjort, när M'Cullough i
 London mig fann,
 och vi startade egen verkstad — fem ässjor och
 tjugu man.
 Billig lagning på billiga båtar — och affären gick
 alltid bra,
 och jag köpte ett ångsvarvpatent, en gruva av guld
 att ha.
 Alla linjerna började då, och vi började alla
 gott,
 byggde ångare som små hus, och delade av i
 skott.
 Men M'Cullough han önskade hytter och bad, och
 bekvämlighet all,
 och mattor, och Utrechtsammet, och marmor, och
 sällskapshall,
 och rör för toaletter, men allting för vekt, besatt,
 och M'Cullough han dog vid sextio, och jag, jag
 dör i natt.
 Och när vi tog hand om Byefleet, då såg jag klart
 mitt mål,
 de plåstrat och lappat med järn, och jag gav order
 för stål,
 stål och bra expansioner, det betalte — betalte
 snart,
 när vi startade långfärdshandeln, på fartyg med
 nio knops fart.
 De apade allt de kunde, att följa i mina spår,
 men jag gick de svettiga tjuvarna i förväg halvt-
 annat år. —

Så kommo furneringskontrakten — den bördan
 M'Cullough drog,
 han var alltid bäst på varvet — men kanske bäst
 när han dog.
 Jag gick genom M'Cullough's papper, hans mening
 var lätt att se,
 jag är ingen tok att fullborda om jag bara får
 en idé.
 (Jag minns att änkan var ilsken.) Och ritningen
 följde jag så,
 att jag startade sextumscyldrarna, och vann sexti
 procent därpå.
 Sexti procents förtjänst, när förlusterna dragits
 från,
 och en kvarts million i överskott, och jag sparade
 allt åt min son.
 Jag trodde — men lika mycket — du syntes hedra
 din mor,
 du är närmare fyrti än tretti — och vart du väl,
 som stor?
 Harrer- och Trinityskolan — jag borde ha sänt dig
 på sjön,
 jag fostrade dig till herreman, och vad blev väl
 för det min lön?
 Åt allt jag kallade propert, du log så besatt och lätt,
 och det jag kallade ruttet, det kallade du för rätt!
 Du samlat porslin och etsningar — du grumsar med
 tavlor än,
 dina djuriska rum vid skolan — rum åt horor men
 inte åt män!
 Tills du tog den där bleka kvinnan, så tunn och
 matt som ben,
 som gav dig samhällsgriller, men med ungarna tycks
 hon bli sen!
 Jag har sett dina vagnar göra hela Cromwellvägen
 trång,
 men doktors droska — på lossning hos frun — inte
 en enda gång!

Så det finns inte ens ett barnbarn. Glosterfamiljen
 är slut,
 hon liknar inte din mor, som for med mig havande ut!
 Men dom dog, de stackars små satarna, där dom
 föddes på havet, dom dog,
 bara du, du har överlevat — och den sysslan har
 varit dig nog.
 Svag, lögnare, lat och så usel, som en välfödd liten
 hund,
 på jakt efter skräp på museerna — du var aldrig
 till hjälp en stund,
 du får hundratusen placerade, utan ett enda besvär —
 du skulle ej ha dem, Dickie, jag har gjort dem på
 ärlig affär.
 Du är räddad från solkiga händer, och som du är
 barnlös nu,
 så stannar alltsammans i rörelsen — Gud, hon ska
 bli vild, din fru!
 Visit på visit i vagn — hennes näsduk för ögonen
 små:
 pappan, pappan är döende — och försöker gråta
 också!
 Tacksam? Å, ja, jag är tacksam, men håll henne
 härifrån,
 hon skulle ej tåls av din mor, och kvinnor är
 kvinnor, min son!
 Det finns de som tro att jag älskat fler — det är
 inte sanningen ren,
 men släng åt stackars Aggie etthundra och skräms
 med juristerna sen.
 För hon var den bästa av byket — ni möts nog,
 bäst det är,
 jag har litet att göra med modern — du får göra
 upp det där!
 Att förstå att en man ska ha kvinnor, är en kvin-
 nas förstånd för kort,
 och den sortens kvinns som begriper är inte av
 giftassort.

Där! Handen från klockan, pojke. Femtusen vän-
tar dig ju
om du dröjer en minut blott, och gör vad jag ber
dig nu.
Det ska säjas att jag var galen — om du drumlar
kanske dom kan,
och jag har bara dig att lita på! (O, Gud, om han
vore en man!)
Det har ödslats pengar på marmor — precis
M'Cullough's idé,
marmor och urnor och vårdar — högfärd såvitt
jag kan se.
Vi ha fraktat så många och sänkt dem till ro i det
gamla hav,
och ingen trodde dem galna, fast de valt sin salta
grav.
Men om mig skall folk kunna säga — men låt det
då bli mitt fel,
att jag ställt mitt hopp på barnbarn och köpt en
kyrkogårdsdel.
Jag är trött på hela fans jobbet, jag vill dit var-
ifrån jag kom,
Dick, du är son av mitt kött, och du ordnar med
köttet om!
Jag vill ligga bredvid din moder, fem tusen mil
ut i sjön,
och nu ämna de ta mig till Waking — det är här
du kan tjäna din lön.
Jag har klart hur du ordnar det hela, så fort jag
fallit ifrån,
det skall ske med ordentlig stillhet, och här har du
ordern, son!
Du känner bolaget? Inte? Du skriver till redarna
då,
och talar om farssorg och ber dem om ett fartyg
att glömma på,
och du tar helst Mary Gloster, som jag räddat blott
för det här,

hon ska göras hastigt i ordning, du ska ta henne ut
som hon är.

Det var döda, kastade pengar, när ur oket jag henne
drog,

men jag är rik nog för nycker, det var på henne
din moder dog.

Vid lilla Paternoster, vid Unionbanken —
där —

på fjorton famnars djup, som jag sagt, jag vet var
stället är!

Hon sjönk — hon var vit — genom skummet lyste
hon nästan grön —

späd såg hon ut mot luckan, i den gycklande, oljiga
sjön.

Etthundraaderton öst, kom ihåg, och syd på pricken
tre —

jag har gett M'Andrews en karta, så han hjälper
dig nog att se —

och skriv till Maorilinjén — M'Andrews är chefen
där,

och han får några veckors ledighet, om du skyller
på min affär.

Tre båtar jag byggt åt Maoris, och belåtna var dom
också,

jag har känt M'Andrews sen Marys tid — han
kände oss bägge två.

Efter första slagets varning förvaltade Mac min
lön,

och nu är det du som skall tjäna din med att sänka
din far i sjön!

Och Mac var min äldste vän — och du är son av
mitt kött,

jag bjöd honom aldrig på middag, men han är man
att saken blir skött.

Den styvsinte Glasgowntiggaren — som ber till Gud
för mitt väl,

men han kan ej köpas att ljuga, och han svälter
hellre än stjäla.

Han ska ta Mary Gloster i ballast, du ska se, hon
 är äran värd,
 han ska ta Sir Anthony Gloster, som går på sin
 bröllopsfärd!
 Stuvad i däckskahytten, med babords luckor ifrån,
 de dånande haven därute, och bakom propellerns dån.
 Sir Anthony Glosters likvagn — tiotusen man i
 lön —
 och flaggan blåsande muntert — och fyrti fartyg
 i sjön!
 En million har han skapat, men allt är fåfängligt
 ändå —
 han skall gå till sin hustrus famn, precis som han
 önskar gå —
 bakom hälen av Paternoster — jag har sagt dig
 stället förut —
 och Mac skall ge dig din bonus, när bubblorna
 brustit slut.
 Fem veckor på stoltaste lastbåt, som ännu kan
 letas opp —
 och Mac skall ge dig pengarna, när havet druckit
 min kropp.
 Han skall segla dig runt till Macassar, du far ensam
 hem till ditt —
 han vet vad jag vill med Mary — jag gör vad jag
 vill med mitt!
 Din mor skulle kalla det slösa — men jag har
 trettiåtta kvar.
 Han skall komma i egen högtidsvagn, och hålla vid
 porten, din far.
 För min son han har grumsat med böcker och tavlor
 hela sin tid —
 han förstörde Sir Anthonys pengar och störde Sir
 Anthonys frid!
 Det finns inte ens ett barnbarn — Glosterfamiljen
 är slut.
 O, moder, den enda du gav mig — och sedan dör
 ätten ut!

Harrer- och Trinityskolan — jag var trogen mitt
kall som en hund —
och han tror att jag dör som dåre — och du är i
Macassar sund!
Blod av mitt blod, min kära — hoppet hopplöst
slut —
när första gången du varnade, jag borde gått till
dig förut —
men billig lagning på billiga — och så vart det
även mig —
varför varnade du inte, Mary, jag lydde alltid dig?
Det var bara det där med kvinnor — men du vart
en ande — ej sant?
Och jag gav dem inte förtroenden, jag betalade dem
kontant —
Gud ske tack, jag har råd med nycker — vad är
femtusen pund
för en grav vid Paternoster, en bädd i Macassars
sund?
Om jag har läst min bibel rätt — en gång stå vi
upp ur vår grav,
men jag törs inte lita på grifter — jag går hellre
i mitt hav.
Jag är trött på köpta kvinnor — jag vill kyssa
min hustrus mun —
jag är nöjd med egen källa — jag vill dricka ur
egen brunn!
Till skatten skall hjärtat fara, och kroppen skall
havet ha,
min ungdoms brud skall tjusa mig — och resten
får satan ta!
Och Mac skall ta henne ut — jag skall ligga i egen
bädd —
med haven runt omkring och vara färdig och
klädd —
ned med doppende för — pannorna kalla som snön —
kring det tomma, rosslande skrovet plaskar den
hungriga sjön —

fräser — gurglar och porlar — i djupet går fam-
lande för —
fylld till mellandäcksrummet — hon reser sig —
hör — hör —
aldrig sett döden — Dickie, nu lär — av din far
som — dör!

* * *

ALL VÄRLDENS VÄG.

Långt och länge har jag vandrat,
på var lycklig väg i världen,
funnit mestadels dem goda,
för den man som icke länge
samma bädd kan ha till vila,
men som måste, bäst han bidar,
fort i väg mot nya öden,
se allt som på jorden händer,
tills av döden själv han skördas.

Och det kvittar nästan lika,
var och hur vi möta döden,
endast om vi hava hälsan
till att se hur tingen ordnas,
och hur män och kvinnor älska.
Möta våra dagar alla,
låtsa, när de icke äro,
att likväl de äro goda.

Fattig eller rik på medel,
du som vi dock ej kan leva,
om vår lust ej är i blodet,
om du ej likt oss besinnar,
att ett dagsverk blott är livet.

Bara tag din tjänta matbit
i den vrå av världen vida,
där ett ögonblick du rastar.
Bara du blott ej ditt sinne,
lastar med allt fåfängt grubbel
över vad du bort ha verkat.

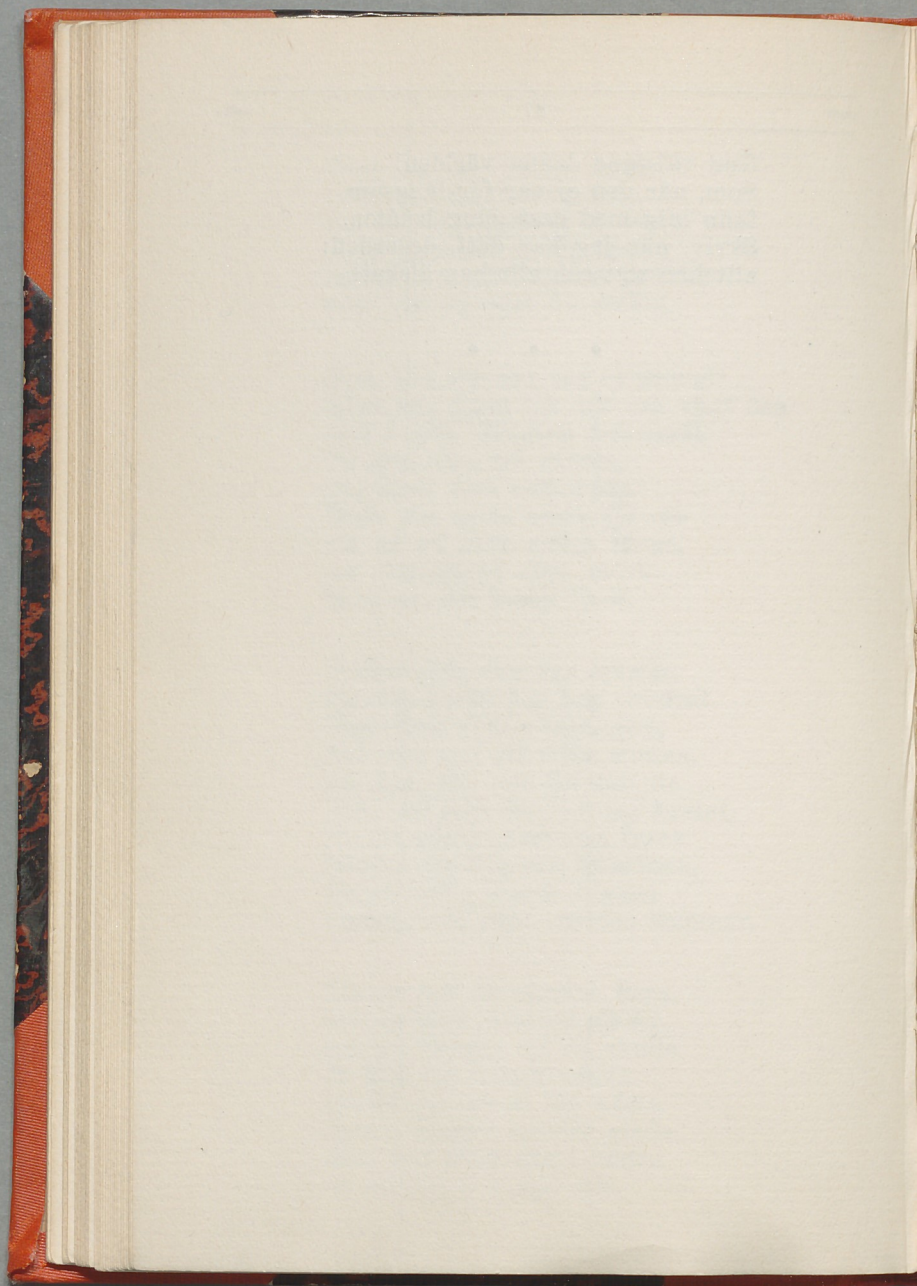
Gud, vad allt har jag ej provat!
Vänt min hand till allt och vänt den
gott i alla världens trångmål.
Ty den icke vill arbeta,
han skall icke heller äta.
Dock, det är ej orsak för oss
att på en plats dröja länge,
om rätt väl vi vilja nytta
hava av det korta livet.

Därför från den ena sysslan
till den andra har jag vandrat.
Ingenting, ej hög betalning,
fick mig mer att stilla stanna,
när jag känt min tid var ute.
Allt, hur gott det var, jag kastat,
för att skönja hamnens fyrar
fjärran för min syn försvinna,
för att möta gamla vännen
vinden, som runt världen trampar.

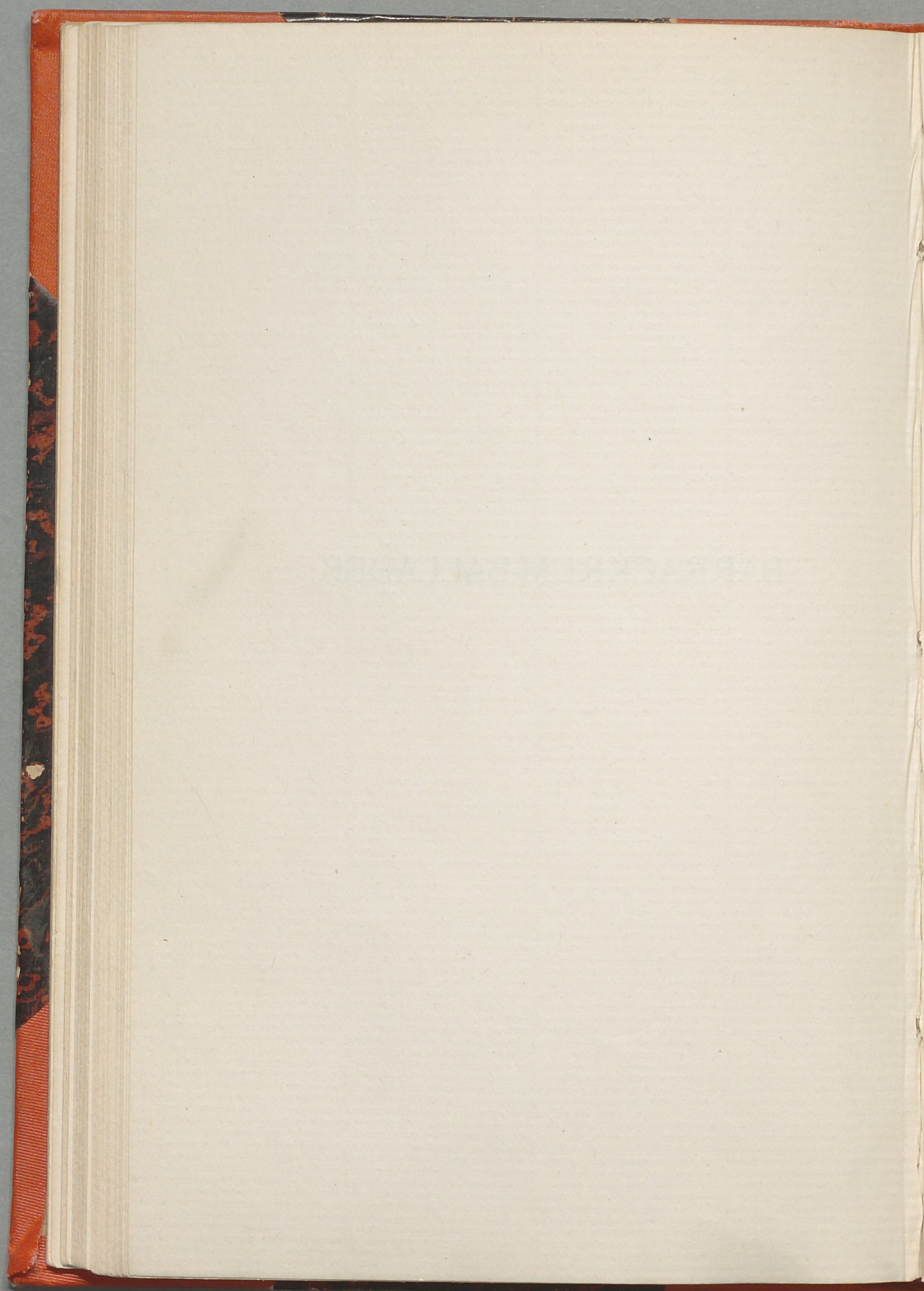
Lik en bok är världen bara,
och du läser, känner glädje,
och du känner att du skulle
dö ifall du ej fick vända
bladet om och se det nästa.
Andra kanske mindre glada,
men vad leker dig i hågen
är att hinna vända alla.

Gud välsigne denna världen!
Som, när den ej var för långsam,
fann mig med dess gång belåten.
Skriv, när jag har dött, de orden:
allt han sett och allt han älskat!

* * *

BARRACKRUM-BALLADER.

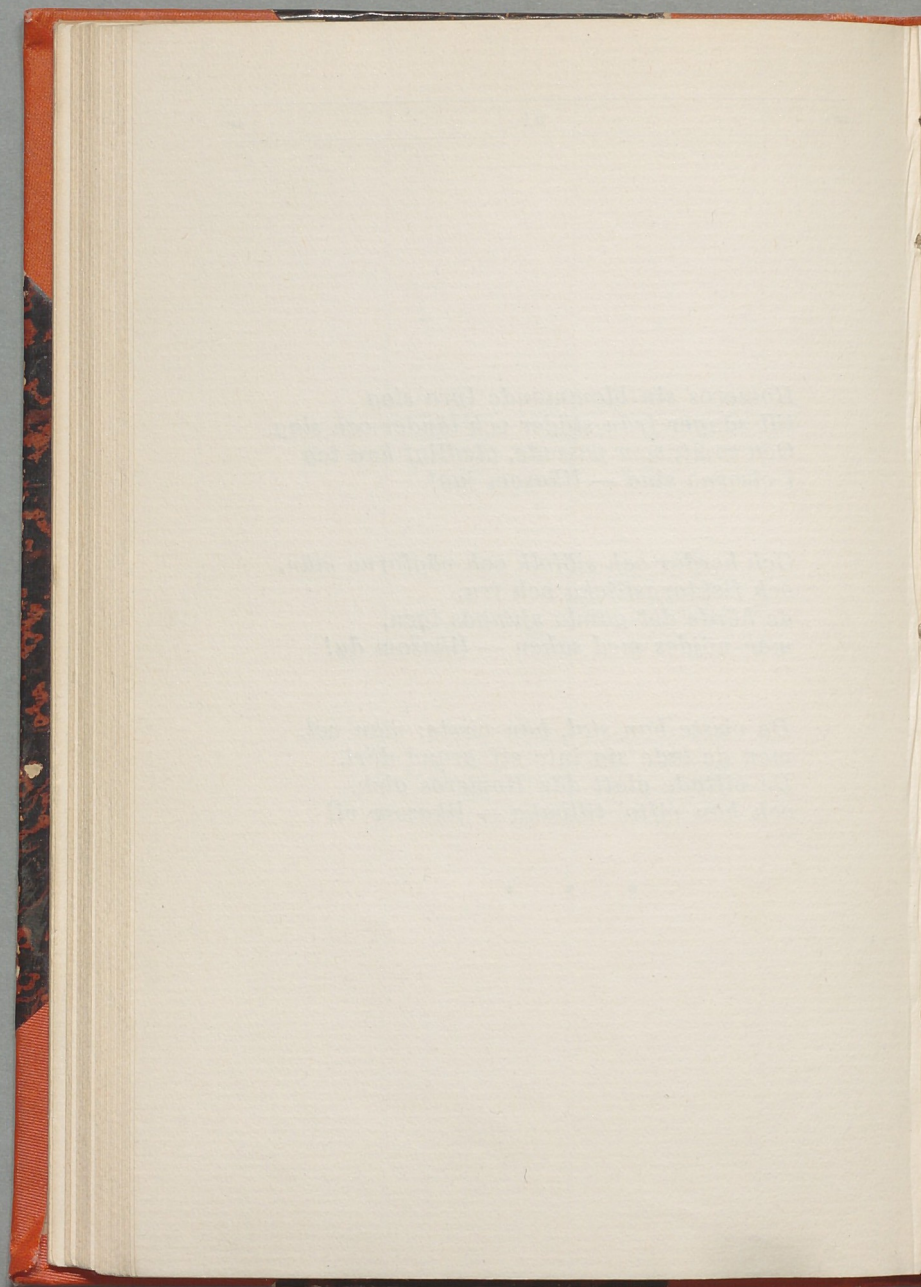

*Homeros sin blommande lyra slog
till sånger från städer och länder och slag.
Och somt, som passade, gladligt han tog
i visorna sina — likasom jag!*

*Och herdar och sjöfolk och vägfarna män,
och fisktorgsflicka och fru,
de hörde det gamla sjungas igen,
men nöjdes med saken — likasom du!*

*De visste han stal, han visste: man vet,
men de lade sig inte ett grand däri.
De viftade glatt där Homeros gick,
och han vifta' tillbaka — likasom vi!*

* * *

»TILLBAKA I FÄLT IGEN.»

Jag är här i en luden ulster och ett sprucket plom-
monstop,
försäkrande att jag skiljer ej på halt och ett lyst-
ringsrop.
Min skjorta gör tjänst för jacka, ur skon sticker
strumpan fram,
och jag lär med de nya rekryterna, att gå gåsmarsch
i vägarnas dam.

Tillbaka i fält igen, sergeant!
Tillbaka i fält igen!
Tänk ej en minut: du var här förut!
Tillbaka i fält igen!

Jag gjort min sexårs tjänst, och farväl sa hans
majestät.
»Se här har du avskedsslanten, kom igen när vi
önskar det!
Fem öre per dag för reserven — nu tag dig nå
nyttigt för,
och skapa dig en ställning, som du ser officerarna
gör.»

Tillbaka i fält igen, sergeant,
tillbaka i fält igen.
Nu lär jag som dom göra vänster om —
tillbaka i fält igen.

En man som fyllt tjugufyra år och ett yrke ej lära
vill,
förutom gamla reservens, han borde ej finnas till.
Jag försökte min lycka ett halvår, och skäligen nog
fick jag.
Jag kom på, när jag mindes barrackerna, att gå och
titta ett slag.

Tillbaka i fält igen, sergeant,
tillbaka i fält igen!
Det är ej mitt fel, om jag drumlar en del,
och gör rättning för halt, sergeant!

Sergeanten va inte frågvis, han klippte med ögat
blott,
och han sa giv akt! och jag stod i giv akt, precis
som i dag som gått
och han såg nog min hållning på axlar och rygg,
som jag höll som förr jag gjort,
när jag och de andra kråkorna kom fram till bar-
rackens port.

Tillbaka i fält igen, sergeant,
tillbaka i fält igen!
Vem tänkte väl här, att jag burit gevär —
tillbaka i fält igen!

Jag tog mitt bad och ryste av lust, för Gud, jag
behövde det så!
Jag kände luften först jag kom och hörde hornen
gå.
Jag hörde trampet mot gruset av sista timmens
drill,
och jag sa till min darrande hjärtesträng att vara
tyst och still.

Jag tog min lump till skraddarn, och jag sa: »Inget
fusk, jag ber!
Över axlarna tar du ihop dem, men du vidgar dem
neråt med.
För riggen liknar ingenting» — och han sa: »Jag
är skapt som en sill,
om inte du varit i elden förut» — men han gjorde
som jag sa till.

Och nästa vecka provar jag dem, och köper en käpp
också,
och jag släppes lös från barrackerna och får gå ut
och gå.
Under namn av William Parson, som var Edvard
Clay ett slag,
och vilken usling som vill får ta mina fyra pence
per dag.

Tillbaka i fält igen, sergeant,
tillbaka i fält igen!
Tak över huvut igen, sergeant,
tak över huvut igen!

En man, för god att förlora,
en man, som är färdig och lärd.
Som kan lära de andra vad själv han kan,
och som kostar vad han är värd.
Ni tar bort den dragning hären har,
när ni tvingar oss hem igen,
och driver oss att ljuga oss
tillbaka i fält igen!

SOLDATER OCH SJÖMAN.

Jag stod just å spottade ner i Suez, ombord på
Krokodil,
när jag såg en man på en krigsbåt, klädd i regul-
järas stil.
Han låg till väders å skrapade, å jag skrek: »Va ä
du för skrå?»
Säjer han: »Jo en jolly, en drottningens jolly, soldat
å sjöman också.»
Nu hans jobb dä tar aldrig i livet slut, Gud vet
när det börjar på,
till besättningen hör han inte, å ä ingen värvad
ändå.
Han ä ett sorts underlig hermafrodit — soldat å
sjöman också.

Å sen har jag mött honom världen runt, han lånar
åt alla sin hand,
han kan landa å språka med Gatligevär till kungar
i hedna land.
Han sover i hängmatta, inte i koj, å däckat exerar
han på,
å blir svett som en jolly, en drottningens jolly, sol-
dat å sjöman också.
Å dä finns int ett jobb på jordens plätt som den
tiggarn inte rår på,
han kan lämnas fint på en skallig mans flint, å sin
syssla ska han förstå.
Han ä ett sorts underlig kosmopolis — soldat å sjö-
man också.

Vi ha klått dom i klunga å en för en, vi ha druckit
 dom fulla som svin,
 när dom kalla oss sjösjuka diskrumspigor, å vi
 skrek åsnemarin.
 Men när vi va sjuka av handräkningsjobb, från
 Woolwich till Bernardmyo
 vi skickade bud efter drottningens jollys — soldater
 å sjömän också.
 Dom stjal å tänker på eget bevåg, å funderar ej alls
 därpå,
 dom ä klädda å mätta å uppe på däck innan hornen
 ens hunnit gå —
 för dom ä inga låghalta procrastituter — soldater
 å sjömän ändå.

Å vi tjöt väl ibland på barrackens gård — å rem-
 tygsjack * har vi gjort,
 vi ha startat skolmyterier ibland, som har gått på
 bestraffningsort.
 Men ibland drar vi sta å sköter oss bra, åt all värl-
 den att undra på,
 precis som jollys, som drottningens jollys — sol-
 dater å sjömän också.
 Dom va fattiga fränder på vägen vi mött, å våra
 bröder ändå —
 på så när som en tum av arm å bröst vi inte opp
 mot dom gå —
 hå — dom ä inga utvalda bräckliga blomster — sol-
 dater å sjömän också.

Å att klara däj ut ur en stormnings rumor, när som
 elden lös har gått,
 dä ä ingen konst om betäckning du har, å vill å får
 lossa skott.

* Sönderskärning av sadelgjordarna för att påkalla befälets upp-
 märksamhet över odrägliga förhållanden, dålig mat o. s. v.

Ö. a.

Men att stå, å stå still, i en *Birkenhead-drill* * ä
 en ful bit att tugga på,
 men dom gjorde dä, jollys, drottningens jollys, sol-
 dater å sjömän också.
 Deras jobb var slut förrn dä börjat ens — dom va
 yngre än du å jag,
 dom fick välja mellan att drunkna i hög, å att flås
 av propellerns slag.
 Så dom stod, å stod stilla, drottningens jollys, sol-
 dater å sjömän också.

Vi ä lögnare mest å tjuvar mest, å ha heder i någon
 mån,
 men ibland går vi sta å sköter oss bra som jag hop-
 pas jag slipper ifrån.
 Men du aktar bättre dej själv, din kamrat, å jobbet
 du knogar på,
 om du minns den sjunkna *Victorias* ** jollys, sol-
 dater å sjömän också.
 Dä lönar ej att fundera på, dom har lämnat bevis
 därpå,
 att gäller det drottning, å gäller det skepp, en jolly
 som man kan stå.
 Victorias jollys ha gjort det — soldater å sjömän
 också.

* * *

* *Birkenhead* var ett truppfartyg, vid vars sjunkande utanför Kap Agulhas 1852 en avdelning »jollys» på grund av otillräckligt antal båtar kvarstodo å däck, drunknande i de räddades åsyn och hurrande då fartyget sjönk.

** *Victoria* kolliderade med annat fartyg utanför syriska kusten 1893, varvid amiral Tryon jämte 355 man drunknade.

DEN DAGEN.

Det kom till att låtsas sårade och att vägra att längre
gå,
det kom till brott mot order, det blev hopplöst inom
kort.
Och hela kompanier sökte en väg att rymma på
det blev ett enda slagsmål — och felet vårt!

*Det är ingen kör som sjunger här,
här är ingen musik att få.
Och jag önskar jag dött förrn jag mött vad jag
mött,
och sett vad jag skådade då.*

Vi va sjuka av all bestraffning, och vi lät dem veta
det med,
och en löjtnant slog oss med klingan, att få oss att
lyda bud.
Och någon ropade »hugg den!» och det kom till
sove-ki-poo *,
och vi slängde gevären från oss — o, min Gud!

Det var trettio döda och sårade på mark vi inte
behöll,
nej, det var visst bara tjugu, när fronten började gå.
Men Gud, under själva flykten, vi mejades ned som
säd,
och det var allt vi vunno på att göra så.

* Sove-ki-poo — Tommys uttal av den franska frasen »sauve-qui-peut» — rädda sig den som kan. Ö. a.

Jag vet ej ens var jag var, för jag tordes ej stanna
all,
bakom mig kom bajonetterna, men jag tordes ej
titta ett tag.
Tills jag hörde en usling gnälla om nåd under det
han sprang,
och jag tyckte jag kände rösten — det var jag!

Vi stack oss undan som harar, en dagmarsch och
längre bort,
vi smeto hur vi kunde, vi gömde oss över lag.
Majoren bannade Herren, och vår överste bröt sitt
svärd,
och grät för att han levat denna dag.

Vi var ruttna ifrån början, det var ingen disciplin,
och vi satte en ära i att inga hänsyn ta.
Varenda liten trummare tog an en upprorsmin —
vi fick betala för läran ganska bra.

Jag vill tro du tycker om min sång, och mest för
den är sann,
och vi sattes att sköta kameler, så länge armén låg
kvar,
och tidningen teg så vackert — men armén vet nog
besked —
och vi fick medalj för tapperhet envar.

*Här är ingen kör som sjunger,
här är ingen musik att få.
Men jag önskar jag dött förrn jag mött vad jag
mött,
och sett vad jag skådade då.*

MINÖRERNA.

När Herran satt gränser för land och för hav,
med stjärnor och sol ovanför,
då ock ingenjören han skepnad gav,
hennes höghet drottningens ingenjör,
med rang och lön som minör.

Och sen Noah om floden av Herranom sport
den första liktaren färdig han gjort,
efter ritning av drottningens ingenjör,
men med rang och lön som minör.

Och efter sin möda i värme och vått
fick Noah den fylla han ej hade fått
om han tjänat som drottningens ingenjör,
med rang och lön som minör.

När Babels torn ramla ned till förtret,
det var säkert civila som förestod det,
slätt inte nån drottningens ingenjör,
med rang och lön som minör.

En gång uti Gibeaiternas dag,
fick Josua solen att stanna ett tag,
för han var kapten för en var ingenjör,
med rang och etc.

Och Israels barn uti trälldomen svår,
gjorde halmfritt tegel precis som vår kår,
precis som drottningens etc.

Och alltid sen dess, var i strid vi drog stad,
ha vi skinit som ljus på historiens blad,
första sidan för drottningens etc.

Med minor och krut framför fronten vi gå,
och spränga den skans som ni storma få,
men som sprungit för drottningens etc.

Bakom er vi gräva med spadar och blad,
vart hål för kanon vid en bullock-brigad,
som begär det av drottningens etc.

Vi arbeta nakna, i mörkret, och fort,
och de hedningar dra oss till svansen i lort,
förnärmande drottningens etc.

Vi utplåna klippor och skovla bort grus,
vi bygga er broar och brunnar och hus,
och ni tacka ej drottningens etc.

När hedningen all telegrafan förstör,
så skylles det bara på nån ingenjör,
på nån oskyldig drottningens etc.

Och om det ska talas om villkor för fred,
det aldrig blir tal om att fråga oss med,
fast man är en drottningens etc.

Och de säja att intet vi bygger är bra,
att barracken är dålig och intet att ha,
beljugande drottningens etc.

Och om våra överstar höra vi få,
att dom är metodister och gifta också,
förolämpande drottningens etc.

Ej en smula av tacksamhet bryr dom sig om,
dess mer vi gör, så dess mindre gör dom,
bara skratta åt drottningens etc.

Ett led är en man med en bössa i hand,
en häst är en häst, men han tröttnar ibland,
fast han stödes av drottningens etc.

Av terrängen har grova kanonen besvär,
bara vi, vi gör nytta varhelst vi än är,
så nyttig är drottningens etc.

Jag förklarat det klart, så förstå det blott, ni,
det finns blott en kår fullkomlig — vi.
Och de kalla oss drottningens ingenjör,
hennes höghet drottningens ingenjör,
men med rang och lön som minör.

* * *

DE MÄN SOM STRED VID MINDEN.

(EN INSTRUKTIONSVISA.)

De män som stred vid Minden va rekryter på sin tid,
och så va dom som slogs vid Waterloo.
Och hela garnisonen från Minden till Maiwand
va en gång ganska gröna må ni tro.

*Förloren inte modet, er ska himlen hjälpa,
att ej glömma ska ni lära er av oss.
Så förbanna ej och svär, det förökar ert besvär,
vi ska lära er så småningom att slåss.*

De män som stred vid Minden rulla samman strum-
porna,
till stöd åt trötta hakor klockan tolv.
Men det va deras stolthet och de höllo på sin rätt,
att få sopa kompaniets kokhusgolv.

De män som slogs vid Minden hade knappar upp
och ner,
två och tjugu gör väl knappast summan full.
Men de morrade inte alls för en timmes extra jobb,
utan höll dem så skinande som gull.

De män som slogs vid Minden hade muskedunder ock,
och med hillebarder lärdes de att slåss.
Inte vet jag va det var, men sergeanterna såg till,
att de torkades om öronen likt oss.

Gossar, om det biter på er —
bara för kårens skull —
gossar om vi ock få lov att flå er —
spring och hämta ölet, Johnny Raw!
Hå! Spring och hämta ölet, Johnny Raw!

PEST I LÄGRET.

Och nu ha vi pesten i lägret, den är värre än kulor
och krut,
som Israels barn i öknen våra liv vi spilla ut.
Den är framför oss och bakom oss, och vi kan ej
fly dess tag,
och det sista vi hörde var doktors rapport: Det
är tio döda i dag!

*A, få din häst och rid, hör hornet kalla,
och regnen falla!
De döda ha vi gömt under ris och stenar grå.
Kapellet blåser vilt och tror att det förströr oss,
kaplanen har gått och bett till Herren att han hör
oss,
ty Gud! Det mördar oss så!*

Den startade i augusti och den förföljer oss än,
fast dom har kört oss på marscher och haft oss hem
igen.
Den går så fort som ett trupptåg, den hinner oss
mer än fatt,
och doktors lista till översten hade tio döda i natt.

Dä är inget skoj med kvinnor och supa törs ingen
på,
dä är mycke för vått att jaga, vi kan bara grubbla
och gå.

Och schakalen i ödesnatten, han ropar med strupe
gäll:

»Upp, ruttna tiggabyke — ni ha tio döda i
kväll!»

En apa finge väl hosta om hon såg vad vi få si,
en löjtnant för plutoner, en korpral ett kompani.
Furirer bli löjtnanter — vid allt man blivit van —
befordran går undan i krökarna med tio döda om
dan!

Vår överste är vit och tunn, varken mat eller sömn
han får,
i sjukbarracken han var stund till ingen nytta går.
För egna medel köper han allt möjligt gott åt
oss,
det nyttar föga med tio om dan, som mot grinande
döden slåss.

Kaplanen berättar och sjunger så vi kan dö av
skratt,
på en skabbig mula rider han och spelar banjo var
natt.
Hans svarta rockskört guppa till musik av världs-
ligt slag,
han är rätta sortens fältpräst för tio döda per dag.

Om den som är romersk katolik tar fader Viktor
hand,
ibland med gamla besvärjelser och med irländska
visor ibland.
De två arbeta samman, vår pater och vår kaplan,
och så hålla vi kulan rullande med tio döda om
dan.

För vi har pesten i lägret — och svettigt och hett
också,
det är ingen julmiddagsbjudning just, men man
får äta ändå,
vi ha lämnat skräcken bakom oss, vi tycka, man
kan bli van,
och så flytta vi runt distriktet med tio döda om dan.

*A tag upp ditt tält och gå, ty regnen falla,
och hornen kalla!
De döda ha vi bäddat åt bland ris och stenar grå.
Må den, som inte tycker om det, strunta i det,
och den som inte tål det, så låt bli det,
vi ska väl ändå dö nånstans till sist.
Så — nummer ett, tag stängen ner — håll hörnen
— sakta — så
drag pluggarna ur marken, stuva hop den — hå!
Tag duken ned — tag repen rätt — och ifrån läg-
ret gå!
Gud hjälpe oss!*

* * *

VILLE HÅKANSSON.

»Ä dä ingen som har sitt Ville Håkansson?»

»Hur fasan ska ja veta dä — säj?»

»An ä ute å sträcker mä jäntan min,

å an ska få höra från mäj —

dä — väl-signa-de kräke —

men an ska få höra från mäj!»

»Vet du annars va an liknar, den där Håkansson?»

»Anamma om dä bryr mäj ett dugg.»

»An ä lik den värsta apa som stått på positiv,

mä ett kilo flott i sin lugg —

dä — väl-signa-de kräke!

mä ett kilo flott i sin lugg!»

»Å antag du mötte Ville Håkansson,
nu, va djävulen gjorde du då?»

»Ja fläkten oppifrån neråt,

å la lock på ans ögon också!

Dä — väl-signa-de kräke!

Ja la lock på ans ögon också!»

»Men titta, här kommer Ville Håkansson!

Nu, låt si va du gör för slag!»

»Dä ä väl föga passlit å slåss på en sönda —

ja ska passan en annan dag!

Dä — väl-signa-de kräke!

Ja ska passan en annan dag!»

MODERLOGEN.

Det var gamla stinsen Rundle,
och Beazley, järnvägsman,
kommissarien Ackman, och Donkin
och fångvårdskarl var han.
Och Blake, kapten-löjtnanten,
två gånger mästare,
och handlaren med hemlandsvaror
gamla Framjee Eduljee.

Det var räkenskapsförarn Bola Nath,
och juden Saul Moor,
notarien Din Mohammed,
från själva stabens kontor.
Det var Babu Chuckerbutty,
och Amir-Singh-The-Sikh,
och Castro från arméns förråd,
som var romersk katolik.

Vi hade skrala regalier,
barskrapad och gammal var logen vår,
men vi visste de Gamla Lagarna,
och vi höllo dem på ett hår.
Och ser jag mig tillbaka,
jag ofta tänker så:
att räknar man med hedningar,
får man räkna oss också.

Ty en gång varje månad
vi rökte kamratligast.
(Vi fick ej ha några fester,
att ej bryta en broders kast.)

Och en efter en vi talade
om tro och religion,
och envar av oss fick hålla fritt
en gud för sin person.

En efter en vi talade,
och envar fick tala i fred,
tills papegojorna gåvo oss
om morgonen besked.
Våra undrande huvuden höllo ej
de gamla gudar i sär,
Jehova, Shiva och Mohammed,
höllo vaktombyte där.

Väl ofta min fot har irrat kring,
och på tjänstens vägar mest,
har jag burit broderlig hälsning
till loger i öst och väst.
I enlighet med order
från Kohat till Singapore.
Men min tanke ofta, ofta
till moderlogen står.

Jag ville se det än en gång,
vårt brödraskap svart och brunt.
När de billiga piporna dofta,
och *hog-darn* * går laget runt.
Som väl beaktad broder,
när klockan går på tolv,
och vår gamla *khansamah* ** snarkar
på vårt *bottle-khanas* *** golv.

* * *

* Cigarrtändare.

** Tjänare.

*** Skafferi.

FÖLJEN MIG HEM.

Slätt ingen lik honom till häst eller fot
jag någonsin råkade på.
Och bara för den skull så gick han och dog,
ty de bästa, de göra väl så.

*Det är bara: knacka ur piporna och följ en mig!
Det är bara: svep era snapsar fort och följ en mig!
Å, hör — den stora trumman bullra:
följ en mig, följ en mig hem!*

Hans häst den gnäggjar hela dan,
han trampar och trampar till nattens slut,
han äter inte, han väntar hans steg,
som hästar gjort förut.

Hans fästmö går med en artillerist,
innan månaden väl har gått.
Det har lyst, så hon har fått honom fast,
som flickor alltid ha fått.

Sista veckan vi hade en fejd, han och jag,
en omgång blott eller två.
Jag slog hårt, men jag önskar det ogjort igen,
som är just vad man aldrig kan få.

Den enda han var som jag kallade vän,
och en ny blir svårt att finna på.
Och jag gav min lön att få honom igen,
vilket just är för sent att få.

Det är bara: knacka ur piporna fort och följ mig!
Det är bara: svep era snapsar fort och följ mig!
Å hör på flöjternas ormande ton:
följ mig, följ mig hem!

* * *

SERGEANTENS BRÖLLOP.

Han vart varnad för henne,
 men tog ej reson,
 hon vart varnad för honom,
 därför nappade hon.
 Ville ej höra förnuftsens ord,
 skaffa vagn och ring.
 Vi vet allt om bägge två,
 men dom vet ingenting.

*Hurra för sergeantens bröllop!
 Än ett leverop!
 Gråa hästar för landån,
 två skojare vigas hop!*

Tälja hennes meriter
 toge en månad dryg.
 Han är en ljuvlig Herrans son,
 och smugglar brännvin i smyg.
 Hur han fått sina vagnar?
 Fråga ej, kamrat —
 gjort sig fyrti gallons minst,
 på varenda fat.

Se pån, klippt och rakad!
 Räknar oss i hemlighet.
 Ska inte översten gilla hans
 Po-pu-lari-tet?

Det finns sånt att tära,
som förmer än ölet är,
hon har lovat betala,
därför står vi här.

Se kaplanen tänker!
Se hur kvinnfolk ler!
Mot de arma gifter
som gå gången ner.
Armarna stelt vid sidan —
ge akt på rättningen!
Hå — ni heliga tiggare,
hosta inte än!

Nu är det gjort och över,
hör hur orgeln skrek:
»Röst som viskat i Eden —»
ä hon inte blek?
Vit i siden och blommor,
grann som himmelen —
förr jag bad vår Herre ta'na,
än jag toge den!

Följ dom fram till vagnen,
önska boven lycka därefter!
Skicka tofflorna efter,
stövlarna vore bäst.
Bugar som ett kvinnfolk,
röd som en pojke också —
vem kan veta som sir dom,
att ruttna ä bägge två!

Hurra för sergentens bröllop!
Än ett leverop!
Gråa hästar för landån,
två skojar viga hop!

Den hedna man i blindhet böjer knä för sten och trä,
han lyder inga order om dom inte hans egna ä,
han bär sina vapen illa, han lämnar dom var
han kan,
och så kommer regementet dit och gör om den
hedna man.

Bara slarv och sudd och smuts — det aldrig annat
är,
aldrig annat än göra en sak ungefärligen så där.
Aldrig annat än *abby-nay*,* *kul*** och *hazar-ho*!***
Lär dej en annan ordning på dej själv och geväret
få!

Den nya rekryten är otäck Gud vet var han fått
sitt sätt;
dom visiterar hans strumpor och lär honom lägga
madrassen rätt.
Han kallar det satans påhitt, för han vet inte bättre
än,
och han sparkas runt logementets golv av kompa-
niets män.

* Icke nu.

** I morgon.

*** Vanta litet.

Den nya rekryten knuffas och han finner världen
hård,
han hänger sitt huvud och mumlar för sig själv på
kasernens gård.
Han talar om grymma tyranner, han ska hängas
för inom kort,
och de andra höra och håna tills att gråta han
går bort.

Den nya rekryten är fjollig, på självmord tänker
han,
han har tappat sig själv med lorten, och vara stolt
går inte an.
Men dag för dag han sparkas och det hjälper en
bit framåt,
tills han vaknar en morgon och finner sig själv i
packning och proper ståt.

Börjar bli klar för slarv och sudd, snart som en
annan är,
slutar att göra varje sak bara tämligen så där.
Inte så mycke abby-nay, kul och hazar-ho,
lär sig en bättre ställning på säj själv och geväret
få.

Han lär sig att få vartenda ord att drypa av must
och ed,
han slänger sin jacka till gymnastik och visar en
bringa bred.
Han lägger säj till med mustascher, och du hör hans
käpp till slut
slå manliga slag på stöveln när på vift han ger
säj ut.

De tyranniska sergeanterna, dom prövar honom ett
 år,
 dom vaktar pån bland kamraterna, och när han
 tar sin tår.
 Dom ger akt på hans sätt med kvinnorna på rege-
 mentets bal,
 och sist så föreslår dom att han blir vicekorpral.

Och dock är han just ej någonting och nästan menig
 än,
 och logementet går löst på skojs för att se hur han
 ger igen.
 Dom retas med låg arg satans list, och jäklas allt
 dom kan,
 men han lär sej sköta sitt humör och sköta om sin
 man.

Men han blir till sist sergeant och då må han ått-
 lydd bli,
 han kan både cricket och parad och han tränar dom
 däri.
 Ovanligt kvick och sansad och smart de honom se.
 Och han talar med högre befäl också om kårens väl
 och ve.

Han inspekterar strumporna och lär dom marschera
 lätt,
 och när det kommer till drabbning han lär dom
 sikta rätt.
 Deras hjärtas vägar vet han, han känner varenda
 en,
 Han känner när modet sjunker och när det går upp
 igen.

Han känner var pratande korpral som för skvadronen vill,
han känner sitt innersta koka, men ännu tiger han still.

Han ser de blåvita ansikten, och de falska, dolska grin,
och han tiger och lider tills timmen slår, att stoppa dom alla in.

Nu komma de ruskiga kulorna med pip genom ök-
nens damm,
och ingen finns som vill möta dom, men varenda fan ska fram.
och likt en kedjad fånge, som piskas att gå och gå,
han får kolonnen att sakta och stelt marschera på.

Men hela fem års träning har dom alla glömt, bestämt,
förutom att hålla noga ihop och att röra sig fram alltjämt.
Det ser ut som möda förspilld, all lärdom han lärt ut,
men den förutan, det vet han, det gick dom värre till slut.

Och nu är det: »vem blir efter?» och nu: »vem kommer framåt?»
Och nu är allt ett slakteri, och »nu har kapten gått åt!»
Och nu är det: »fram med bårarna!» och dom hör hans röst precis,
som dom hört den förr varenda dag i årslång exercis.

Han är lika illa därän som dom, hans bröst vill
sprängas ibland,
men han egggar dom, egggar dom, egggar dom, tills dom
alla har blodad tand.
Dom gamla hålla sig stadigt, tills de vaksamma
hornen gå,
och han lyfter dom, lyfter dom, lyfter dom, genom
elden att seger få.

*Den hedna man i blindhet han lyder blott egna
bud.*

*Han må gå där han är kommen ifrån, ty han har
ingen Gud.*

*Den hedna man i mörker han ber till trä och sten —
men den obefordrade mannen han är ryggraden av
armén.*

* * *

DEN BLUNDANDE SKYLTVAKTEN.

Säger andre adjutanten
till sin förste närmaste man:
»Vår dagofficer är *hokee-mut* *,
så hjälp honom allt ni kan.
För vinet var gammalt och natten är kall,
och den bästa felar ibland,
så skicka vakten ett varningens ord,
och ge oss en hjälpsam hand.»

Det var »halt, vem där?» klockan två en frostnatt
vit —
han håller sig fast i kaptenens skärp, men vakt, se
inte på!
Det var »allting klart, passera» — å, om han inte
är smord!
Han behöver sitt lilla intyg ganska jämmerligt
snart att få.

Och månen sken vit på barrackerna,
och vägen var vit och bred,
och dagofficeren tog alltihop,
och ett tiofots dike med.
Sergeanten sköt och korpralen drog,
och dom dansade fram, dom tre,
men jag blundade i min skyllerkur,
för att slippa att någonting se.

* Mycket full.

Det var »halt, vem där?» Å, håll i honom du, korpral!

Han begagnar sin mössa till det man ej får, men vakt, se inte på!

Det var »allt klart, passera» — hej, han rinner över nu,

han behöver sitt lilla intyg ganska jämmerligt snart att få.

Det var efter fyra på morgon,
dom slöt sin roliga strid,
och han fraktades hem på en oxvagn,
med värja och bälte bredvid.

Han slussades klar och tvättades ren,
i ett första klassens bad,
han klarades snygg som en artillerist,
för klockan-sex-parad.

Det hade varit »halt vem där?» Å, knuffa'n rätt igen!

Han begagnar sin värja till velociped — men vakt, se inte på!

Det var »allting klart, passera!» han har kallat mig älskling Jane!

Han behöver sitt lilla intyg ganska snarligen att få.

Exisen var tung och långsam,
och skyn var het och blå.
Hans öga var vilt och hans hår var vått,
men vi klarade honom ändå.

Det var gamla och säkra pojkar, som
på sin hals ville spelet ta,
men ni skulle hört dom markera takt,
för att dölja allt han sa.

Det var »rättning vänster» för halt och »halt» för
»lediga stå».

Det var »front till vänster» för »linje fram höger»
— markerare, se ej på!

Det var »här, hitåt, innan översten ser — pass på,
han kommer nu!»

Han behöver nog sitt intyg ganska snarligen att få.

Det var trettio två sergeanter
och mer än tusen man.

Och fyrtio fem korpraler,
som alla svuro som han.

Det var mig han kysst i min skyllerkur,
som jag inte sagt i min sång.

Och jag svor så sant som vid bibelens ord,
att jag ingenting sett en gång.

Det finns dom som är heta och hata,
och kall en annan är.

Men det kommer en natt när den bäste blir matt
och vakten går i gevär.

Jag har sett dom sköta sin fylla,
på dåliga vis och på bra,

men det mesta beror på att göra sig vän
med menige Tomas A.

Ty när det en gång blir »halt, vem där?» han fnös
i näsan nu,

han rullar, härvar, vrålar bra, men vakt, se inte
ut!

Det är »allting klart, passera» — och saken är enkel
nog:

Vi klara hans fel för hans moders skull, och han
klarar vårt till slut.

AFTONSÅNGEN.

Så rofullt havet ler mot mig,
så mjukt, så ljust, så ljuvligt blått,
det finns ej våg på många mil,
så när som skummet där vi gått.
Vårt däck är sopat. Hornet ljud,
för spel och lek och extra te.
Och svart mot solens sista glöd
vår lascar sjöng: »Hum dekta hail!» *

All vida världen blivit till
att skåda och att hålla av.
Och fast den alltid ej var god,
jag älskar högt dess land och hav.

Jag ser sergeanter kasta ring,
och hör på kvinnors prat och larm.
I smyg jag ser långs akterdäck,
de fina paren arm i arm.
Till havs jag ser i stilla ro,
och minner mig den dag som var,
till utav allt vårt liv ombord
jag tycker blott jag själv finns kvar.

* Jag håller utkik!

Och vad jag sett den dag som gått
 på hav och land, jag icke glömt,
 jag minns det om och om igen,
 och undrar stundom om jag drömt.
 Ty underligt var allt jag såg —
 nu har det gått och är ej mer.
 Men alltid finnas under kvar,
 och väntar jag, skall jag se fler.

För brott mot reglerna jag väl
 fått prickat i min tjänstebok,
 och stått och liksom sett mig själv
 gå på som en välsignad tok.
 Den läropenning som jag gav,
 jag sedan aldrig ångrat har —
 satt utan stövlar i arrest,
 beundrande den värld som var.

Segel i lä! Och över sjön,
 som om den klättrat dit den står,
 syns Aden lik en tackjärnsspis,
 som ej haft eld på år och år.
 Min första färd gick den förbi —
 på hemväg jag den återser,
 som vitt berest soldat och man,
 nu sex års trägen tjänst förmer.

Min flicka sade, »bliv hos mig!»
 Min mor hon slöt mig i sin famn.
 De skrevo aldrig — ha nog gått,
 dit alla gå av skilda namn.
 Dit andra gått som jag har mött,
 och sett och hälsat, känt en gång.
 För vad jag känner finns ej ord,
 jag kan blott ta min aftonsång:

Att skåda och att hålla av
all vida världen blivit till.
Och fast den ej är god, jag kan
ej släppa den om än jag vill.

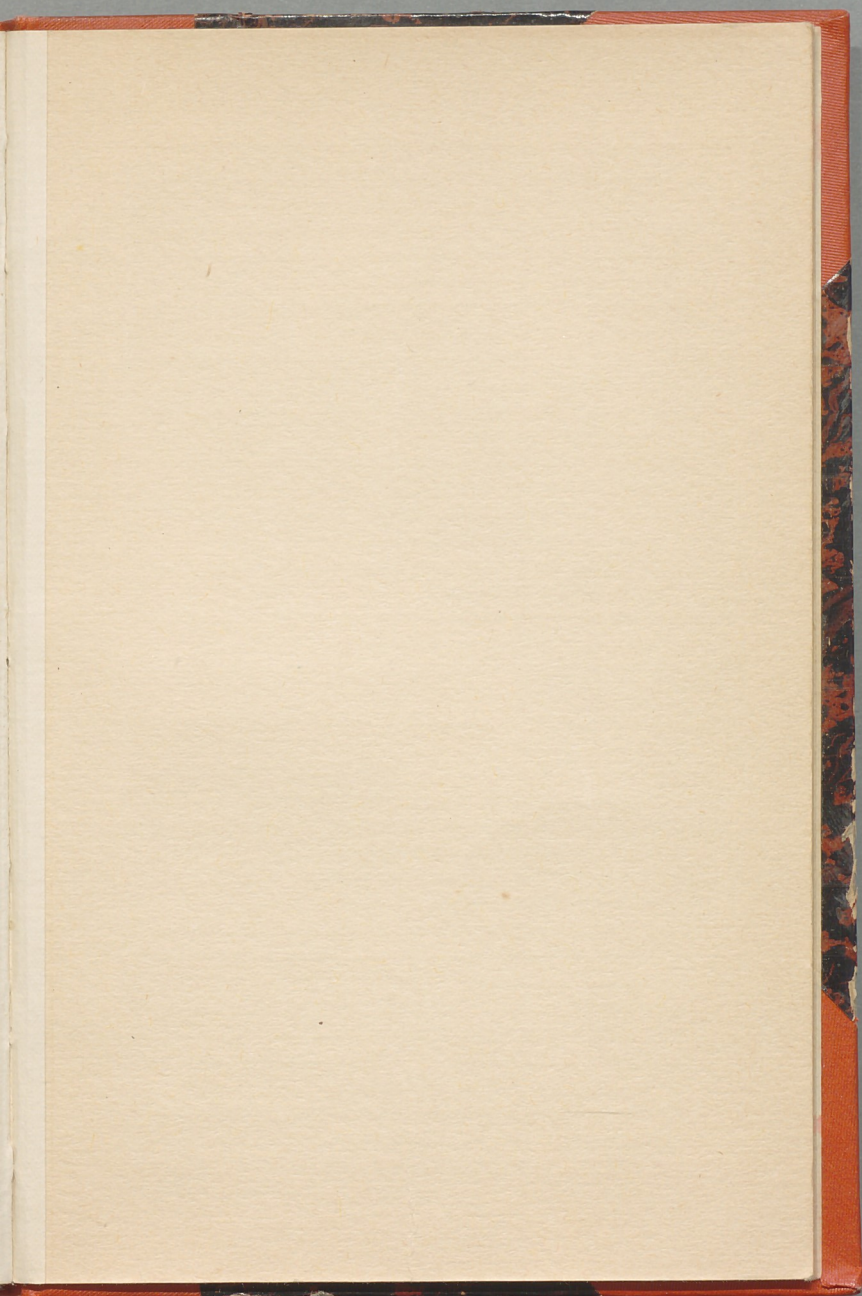
S S S

INNEHÅLL.

Inledning	V
En sång om de engelske	1
Kustfyrarna	3
De dödas sång	5
Djuphavskablarna	8
Städernas sång	9
Englands svar	12
Den första visan	14
Den sista visan	16
Handelsfartyg	19
M'Andrews hymn	23
Undren	32
Den infödde	34
De tre sältjuvarnas kväde	38
Vraket	47
Svaret	49
Banjons sång	50
Postångarn är en dam	54
Mulholland's kontrakt	56
Till den sanna poesien	59
True Thoma's sista kväde	63
I neolitisk tid	69
Sången om Ung	71
Mary Gloster	75
All världens väg	85

§ § §

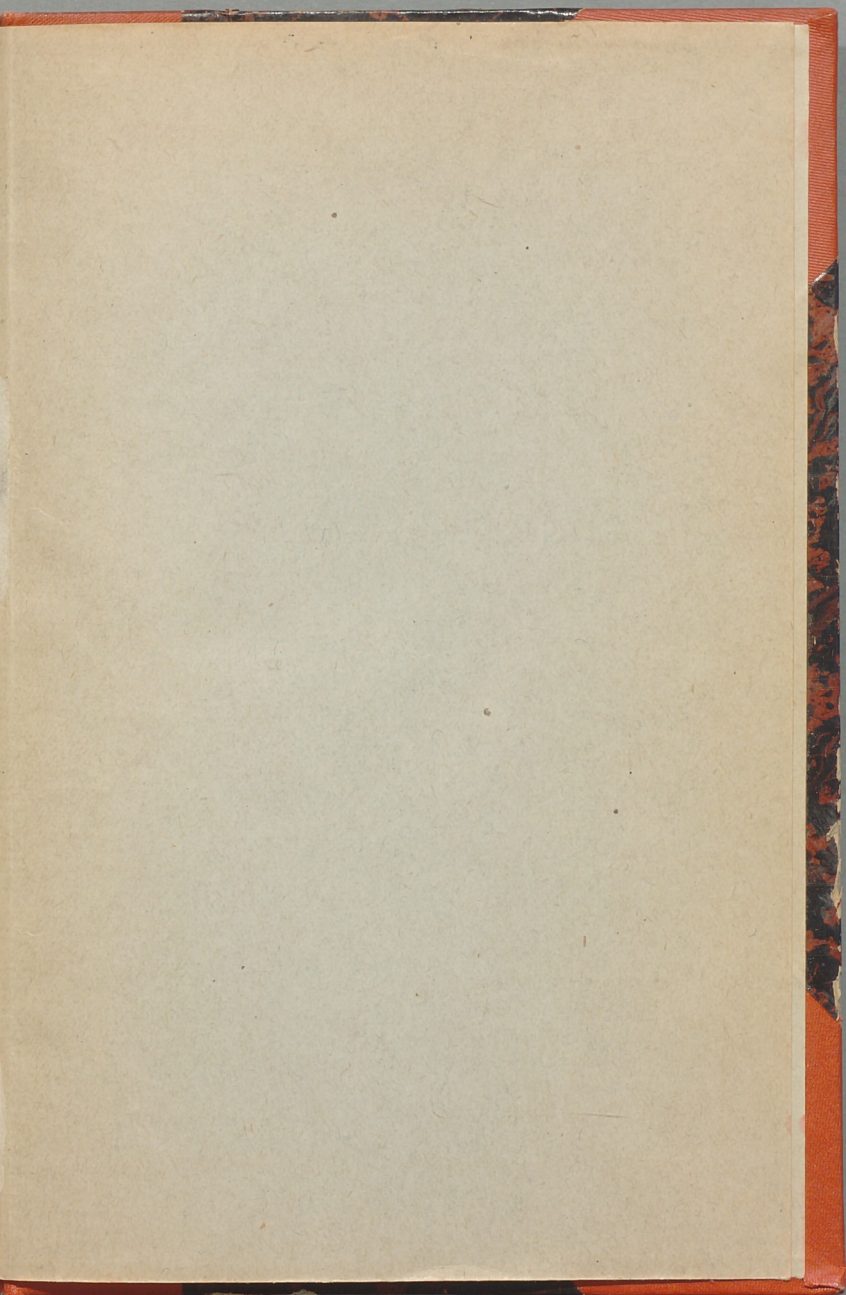
§ § §

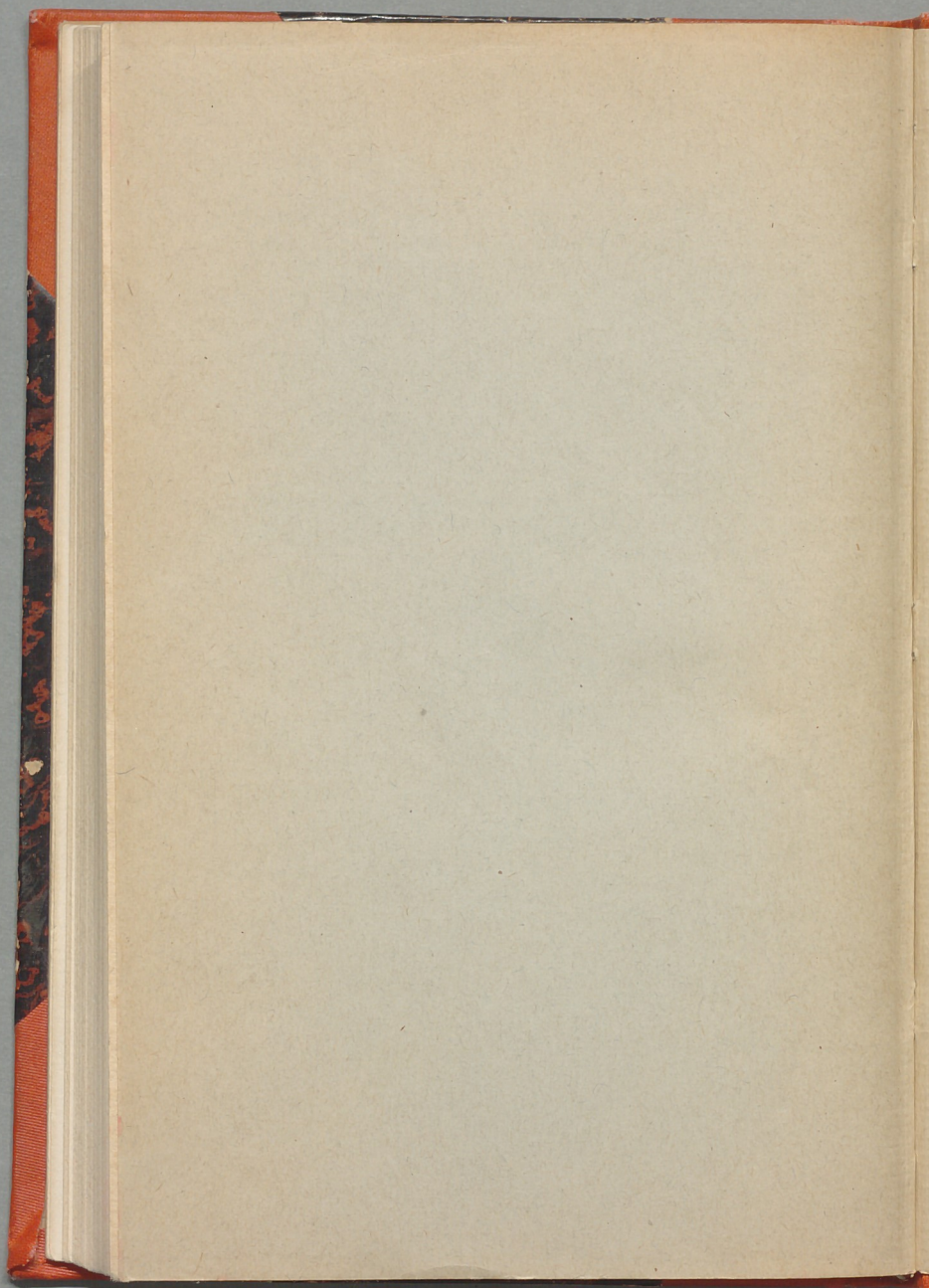

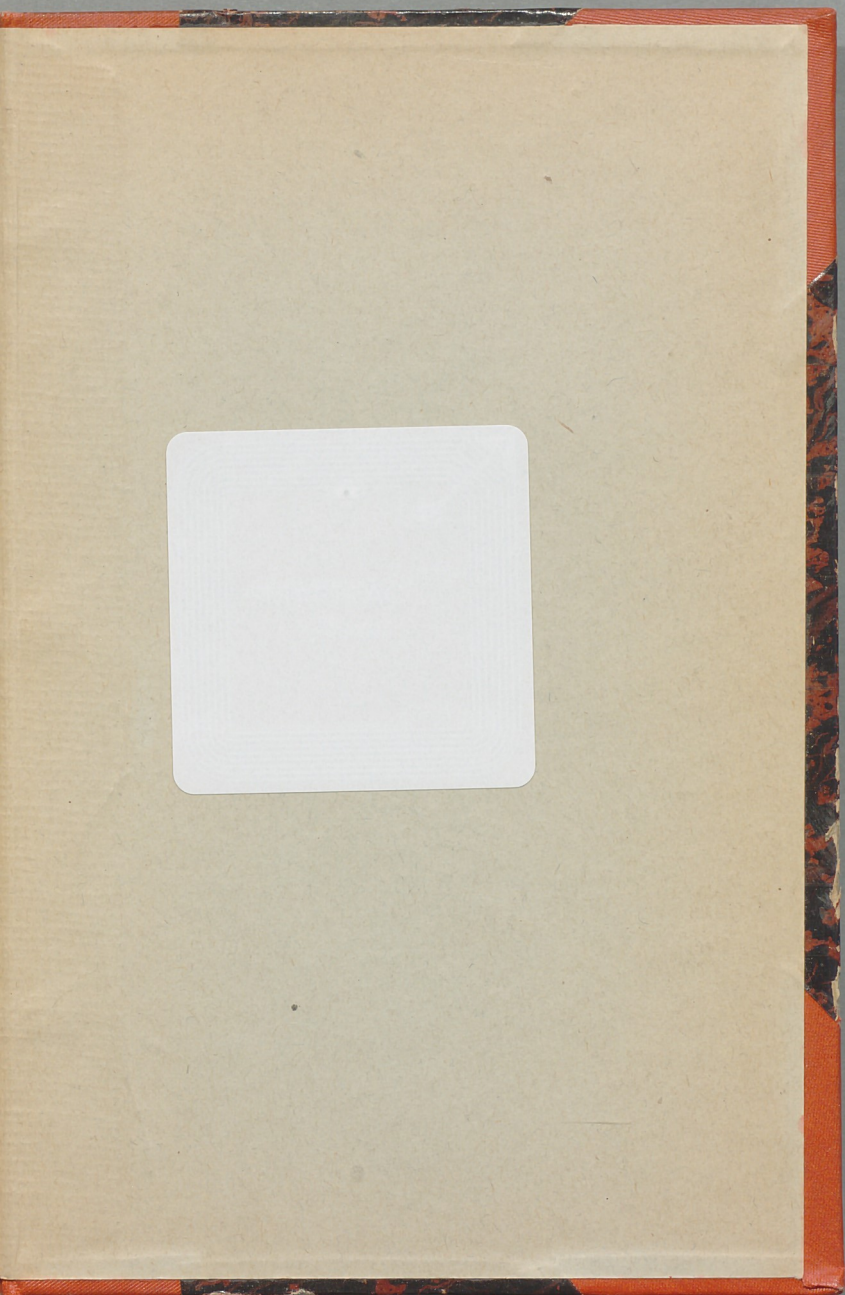
Bonniers Klassiker-Bibliotek.

Hittills ha i denna serie utkommit:

- Benvenuto Cellinis liv* skildrat av honom själv.
Översatt av Ernst Lundquist. Inledning
av Ruben G:son Berg.
- Platon: Gästabudet* och andra dialoger. Inledda
och översatta av E. Weer.
- Machiavelli: Fursten.* Inledd och översatt av
Hj. Bergman.
- Boccaccio: Decameron.* 3 delar. Översatt av
C. Eichhorn.
- Emerson: Mänsklighetens representanter.* Inledd
och översatt av Im. Björkhagen.
- Fichte: Tal till tyska nationen.* Översättning och
med slutord av E. Sköld.
- Abbé Prévost: Manon Lescaut.* Översatt av
Klara Johanson.
- Montesquieu: Persiska brev.* 2 delar. Inledda
och översatta av A. Silow.
- Petrarca: Brev.* Inledda och översatta av Vil-
helm Ekelund.
- Rochefoucauld: Maximer.* Inledd och översatt
av H. Sköld.
- Schiller: Rövarbandet — Jungfrun av Orleans.*
Övers. av Karl Aug. Nicander.
- Swift: Gullivers resor.* 2 delar. Inledning av
Doc. Johan Mortensen.
- Dostojewski: Bröderna Karamasov.* 1. Över-
satt av Ellen Rydelius.
- Stendhal (Henry Beyle): Rött och svart.* 2 delar.
Översatt av Sven Rizell. Inledning efter
Paul Bourget.
- Tusen och En Nat.* Översättning och inledning
av Hjalmar Bergman. 1.
- Pusjkin: Eugen Onegin.* Översättning och in-
ledning av Alfred Jensen.
- Kipling: På sju hav.* Översättning och inled-
ning av Dan Andersson.

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 639 098